

Hasan Öztoprak İMKÂNSIZ AŞK

Hasan Öztoprak, 17 Aralık 1957'de İstanbul, Balat'ta doğdu. Yükseköğrenimini M.Ü. Siyasal Bilimler Fakültesi'nde yaptı. İlk şiirleri 1985 yılında Yönelikler dergisinde çıktı. İblis, Düşler, Göçebe ve E dergilerinin kurucuları arasındadır. Halen E dergisinin Genel Yayın Yönetmenliği'ni yapıyor. Yayımlanmış şiir kitapları: O Hayalle Kal (1991), Sanırım Hiçbirimizin Far-kedemediği Bir Sarsıntı Oldu (1993), Ağıtlar (1996), Ey Aşk! Anlayanlar (1999), Kırklar Kitabı (2002). İmkansız Aşk, Hasan Öztoprak'ın ilk romanıdır. "Gerçek korkutmuyor beni. Sırrımı ele vermek gibi bir endişem yok. Ama sözcükler bugüne dek hiç istemediğim kadar güçsüz ve kurnazdılar. Bu alda-tıcılık bir uyan biliyorum: gerçeği rahat bırakmak daha soylu bir davranış olurdu. Onu saklı tutmak gerçeğin yararına olurdu. Ama sorunu birazdan kökünden çözeceğimi umuyorum. Sorunu kökünden halletmek de soylu ve önemli bir davranıştır."

Maurice Blanchot

"Biz hepimiz, huzurun anahtarını yitirmiş,
artık büyük acının sırlarından başka
bir şeye varamayan öfkeliyiz."

Cioran

Başlangıçtan on bir ay sonra...

1.

Üçümüz bir araya hiç gelmedik. Bir defa hariç. O da benim merakımdan, merakımın öfkemi
azdırmasından kaynaklandı. Elda, bana kız arkadaşıyla buluşacağını söylemişti.

Siz de bilirsiniz, insanların ses tonu kendilerini ele verir. Dikkatli bir kulak hangi sözün yalan hangisinin
gerçek olduğunu şaşmadan anlayabilir.

Elda yalan söylüyordu. Yine de geleceğim dediği saate kadar bekledim. Sonra evine gittim. Anahtarı kilide
yerleştirmiştim ki kapıda belirdi. Yalnız olmadığını söyleyerek içeriye almak istemedi beni. Öfkeliydim,
kendimi dizginleyemedim, zorla girdim içeri. Latif, üst kata saklanmış. Ona, "Erkeksen aşağıya gel!" diye
bağırardım.

Olanlar midemin kaldıramayacağı kadar iğrençti;
benim orada bulunmam,

Latif'in pişkinliği,

Elda'nın bıyık altından gülümsemesi.

Bu gülümsemeyi daha onlarca kez gördüm El-da'nın yüzünde.

Latif üst kattan aşağıya inerken, "Beni şiddet kullanmak zorunda bırakmazsın umarım," diye söyleniyordu.

Üstüne alelacele bir şeyler giydiğine ba-

kılırsa onları sevişirken yakalamıştım. Yarım saat kadar orada kaldım. Latif, Elda'ya "Gitmemi ister misin?"
diye sordu. Elda Latife 'hayır' diyen bir bakış fırlattı. Bana dönüp, ne kadar inatçı bir adamsın, seni
istemiyorum anlamıyor musun gibilerinden birşeyler söyledi. "Sabah koynumdan kalktın, ne değişti, sorun
Latif mi?" diye gevelemeye başladım. "Sorun ben olmamalıyım," dedi Latif. "Biz sevgili değiliz." Elda,
Latif'in söylediklerini duydu ama tepki vermedi. Onun, Latif'in olay büyümesin diye bunları söylediğini
düşündüğünü sanıyorum. Ama gerçek buydu. Elda'yla Latif sevgili değildi. Bizse neredeyse bir yıldır
sevgiliydik.

2.

Bu hesapsız buluşma İstanbul'u da sarsan büyük depremden yirmi bir gün sonraydı. Son büyük kavgamızı
depremin hemen ertesi günü yapmıştık.

Deprem gecesi Cihangir'deki teras katının yer yatağında uyuyorduk. Sarsıntıyla uyandık. Uzun ve yorucu
bir sevişmenin sonrasında giysilerimizi giymeye üşendiğimizden çırılçıplaktık. Sarsıntı hâlâ sürüyordu ama
tepemizdeki kiremitlerin takırtısı sarsıntıdan daha da ürkütücüydü. Donakalmıştık, yerimizden

kalkamıyorduk. Neden sonra "Deprem oluyor galiba," diyerek ayağa kalktım. Elda da aynı anda ayağa
kalkmıştı. Sarsıntı durunca terasa çıktım. İnsanlar dışardaydı. "Giyinip dışarıya çıkalım," dedim. Elektrik
kesik olduğundan el yordamıyla bir şeyler bulup giydik ve hızla kendimizi dışarı attık. Çok geçmeden
sarsıntının ne denli büyük olduğunu anlamış, neredeyse bütün Marmara'nın yıkıldığını öğrenmiştik. İki ay
on dört gün önce evimi, karımı ve çocuklarımı terk etmiş, Elda'yla birlikte bu teras katına yerleşmiştim.

Ama şimdi onlara ulaşmalı, yanlarında olmalıydım. Kim bilir ne kadar korkmuşlardı. Elda'yı da yalnız
bırakamazdım. Birlikte gitmeyi teklif ettim. Çaresizlikten benimle geldi. Önce yol üstündeki anneme, onu
bulamayınca karımın ve

çocuklarımın oturduğu eski evimin bulunduğu semte uğradık. Yoklardı. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Geriyeye, Cihangir'e döndük.

Aklım onlardaydı. Nerede olabilirdi? Bir süre sonra tekrar onları aramak istediğimi söyledim. Artık hava

Hasan Öztoprak İMKÂNSIZ AŞK

Hasan Öztoprak, 17 Aralık 1957'de İstanbul, Balat'ta doğdu. Yükseköğrenimini M.Ü. Siyasal Bilimler Fakültesi'nde yaptı. İlk şiirleri 1985 yılında Yönelikler dergisinde çıktı. İblis, Düşler, Göçebe ve E

dergilerinin kurucuları arasındadır. Halen E dergisinin Genel Yayın Yönetmenliği'ni yapıyor. Yayınlanmış

şiir kitapları: O Hayalle Kal (1991), Sanırım Hiçbirimizin Far-kedemediği Bir Sarsıntı Oldu (1993), Ağıtlar (1996), Ey Aşk Anlayanlar (1999), Kırklar Kitabı (2002). İmkansız Aşk, Hasan Öztoprak'ın ilk romanıdır.

"Gerçek korkutmuyor beni. Sırrımı ele vermek gibi bir endişem yok. Ama sözcükler bugüne dek hiç istemediğim kadar güçsüz ve kurnazdılar. Bu alda-tıcılık bir uyan biliyorum: gerçeği rahat bırakmak daha soylu bir davranış olurdu. Onu saklı tutmak gerçeğin yararına olurdu. Ama sorunu birazdan kökünden çözeceğimi umuyorum. Sorunu kökünden halletmek de soylu ve önemli bir davranıştır."

Maurice Blanchot

"Biz hepimiz, huzurun anahtarını yitirmiş,

artık büyük acının sırlarından başka

bir şeye varamayan öfkeliyiz."

Cioran

Başlangıçtan on bir ay sonra...

1.

Üçümüz bir araya hiç gelmedik. Bir defa hariç. O da benim merakımdan, merakımın öfkemi azdırmasından kaynaklandı. Elda, bana kız arkadaşıyla buluşacağını söylemişti.

Siz de bilirsiniz, insanların ses tonu kendilerini ele verir. Dikkatli bir kulak hangi sözün yalan hangisinin gerçek olduğunu şaşmadan anlayabilir.

Elda yalan söylüyordu. Yine de geleceğim dediği saate kadar bekledim. Sonra evine gittim. Anahtarı kilide yerleştirmiştim ki kapıda belirdi. Yalnız olmadığımı söyleyerek içeriye almak istemedi beni. Öfkeliydim, kendimi dizginleyemedim, zorla girdim içeri. Latif, üst kata saklanmış. Ona, "Erkeksen aşağıya gel!" diye bağırdım.

Olanlar midemin kaldıramayacağı kadar iğrençti;

benim orada bulunmam,

Latifin pişkinliği,

Elda'ın bıyık altından gülümsemesi.

Bu gülümsemeyi daha onlarca kez gördüm El-da'nın yüzünde.

Latif üst kattan aşağıya inerken, "Beni şiddet kullanmak zorunda bırakmazsın umarım," diye söyleniyordu.

Üstüne alelacele bir şeyler giydiğine ba-

kılırsa onları sevişirken yakalamıştım. Yarım saat kadar orada kaldım. Latif, Elda'ya "Gitmemi ister misin?"

diye sordu. Elda Latif'e 'hayır' diyen bir bakış fırlattı. Bana dönüp, ne kadar inatçı bir adamsın, seni istemiyorum anlamıyor musun gibilerinden birşeyler söyledi. "Sabah koynumdan kalktın, ne değişti, sorun Latif mi?" diye gevelemeye başladım. "Sorun ben olmamalıyım," dedi Latif. "Biz sevgili değiliz." Elda, Latifin söylediklerini duydu ama tepki vermedi. Onun, Latif'in olay büyümesin diye bunları söylediğini düşündüğünü sanıyorum. Ama gerçek buydu. Elda'yla Latif sevgili değildi. Bizse neredeyse bir yıldır sevgiliydik.

2.

Bu hesapsız buluşma İstanbul'u da sarsan büyük depremden yirmi bir gün sonraydı. Son büyük kavgamızı

depremin hemen ertesi günü yapmıştık.

Deprem gecesi Cihangir'deki teras katının yer yatağında uyuyorduk. Sarsıntıyla uyandık. Uzun ve yorucu bir sevişmenin sonrasında giysilerimizi giymeye üşendiğimizden çırılçıplaktık. Sarsıntı hâlâ sürüyordu ama tepemizdeki kiremitlerin takırtısı sarsıntıdan daha da ürkütücüydü. Donakalmıştık, yerimizden kalkamıyorduk. Neden sonra "Deprem oluyor galiba," diyerek ayağa kalktım. Elda da aynı anda ayağa kalkmıştı. Sarsıntı durunca terasa çıktım. İnsanlar dışardaydı. "Giyinip dışarıya çıkalım," dedim. Elektrik kesik olduğundan el yordamıyla bir şeyler bulup giydik ve hızla kendimizi dışarı attık. Çok geçmeden sarsıntının ne denli büyük olduğunu anlamış, neredeyse bütün Marmara'nın yıkıldığını öğrenmiştik. İki ay on dört gün önce evimi, karımı ve çocuklarımı terk etmiş, Elda'yla birlikte bu teras katına yerleşmişim.

Ama şimdi onlara ulaşmalı, yanlarında olmalıydım. Kim bilir ne kadar korkmuşlardı. Elda'yı da yalnız bırakamazdım. Birlikte gitmeyi teklif ettim. Çaresizlikten benimle geldi. Önce yol üstündeki anneme, onu bulamayınca karımın ve

çocuklarımın oturduğu eski evimin bulunduğu semte uğradık. Yoklardı. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Geriye, Cihangir'e döndük.

Aklım onlardaydı. Nerede olabilirlerdi? Bir süre sonra tekrar onları aramak istediğimi söyledim.

Artık hava aydınlanmıştı. Elda kendi başına kalabilirdi. Israrla bana ne zaman geleceğimi sordu. Onları bulduktan sonra gelirim, dedim. Bozuldu. Kesin bir saat istiyordu.

Ona nasıl kesin bir saat verebilirdim. İnsanlar panik içinde, bırakın saati, kendilerini bile unutmuşlar, o benden kesin bir saat istiyor, ısrarla...

"Kesin bir saat yok," dedim, "onları ne zaman bulursam ve ayrılabilirsem geri döner, seni ararım."

İki saat sonra döndüm, çocuklar emin bir yerdeydi. Yine de onları bırakıp dönmek istemezdim. Ama bu kez aklım Elda'daydı. Bir an önce yanına gidip gönlünü almalıyım. Onu bulamadım. Telefonu kapalıydı.

Onlarca kez telefon ettikten sonra nihayet ona ulaşabildim. İstiklal Caddesi'nden Taksim Meydanı'na doğru yürüdüğünü, beş dakika sonra bir mağazanın önünde buluşabileceğimiz! söyledi. Rahat bir nefes almıştım. Yanılmışım. Gelmedi. Dakikalarca bekledim söylediği yerde. Bir saat kadar sonra dediği yerden mağazaya doğru yürüdüğünü gördüm. Yalnız değildi, yanında Latif vardı. Elim ayağım titremeye başladı; üzgündüm, sinirliydim, çocuklarımı bıraktığım için derin bir pişmanlık duyuyordum. Ben onun için çıkıp gelmişim, o Latifle buluşmuştu. O zaman neden ısrarla kaçta geleceğimi sorduğunu anladım. Önceden ayarlanmış bir randevuydu bu. Birden, bir gün önce bugün için sabah erkenden hastaneye gideceğini söylediğini anımsadım.

Yalan söylemişti. Onunla buluşacaktı.

Hiç beklemediği bir anda önlerine çıktım. Latif beni görünce korkak bir tavşan gibi yürümeye devam etti.

Elda'ya bunu bana neden yapıyorsun, diye yalvarır gibi sordum. Yürümesini engellemek için kolundan tutmuştum. Canını acıttığımı, kendisini rahat bırakmamı, benimle gelmeyeceğini söyledi. Konuşmamız gerektiğini söyleyerek onu kolundan çekmeye başladım. Önce karşı koymaya çalıştı, kurtulmasının imkânsız olduğunu anlayınca yürümeye başladık. Yürümek değil birlikte sürükleniyorduk. Geriye dönmesinin mümkün olmadığı bir yerde durdum. Tekrar bunu bana neden yaptığını sordum. Ben senin için çocuklarımı bıraktım, sense bana ihanet ediyorsun, dedim. Sen de beni sabah zor durumda yapayalnız bıraktın, dedi. Latifle tesadüfen karşılaştığını söyledi. Sonra onunla buluşmak için tekrar gitti.

Akşam çocuklarımın yanına döndüm.

Deniz kıyısında karavanda yaşayan, karımın eski bir arkadaşının yanına sığınmışlar. Kimsenin evlere girmeye cesareti yok. O gece ve sonraki gece orada kaldım. Bu süre içinde durumu yeniden gözden geçirme fırsatı buldum. Elda'nın son kazığından sonra, onu aklımdan silememiş olmama rağmen, geriye dönebilirdim ama karımdan cesaret alamadım.

Üçüncü gün Beyoğlu'nda, daha önce birkaç kez birlikte de oturduğumuz bir kafede Elda'yla karşılaştım. O

bunun tesadüf ve bu tesadüfün ilişkimiz için iyi bir işaret olduğunu düşündü. Aslında onu

bulabileceğim her yerde aramıştım. Hâlâ aramaya devam ediyordum. Anlayacağımız ortada tesadüf, dolayısıyla işaret falan yoktu. Bunu ona söylemedim.

Elda'nın evine yaptığım baskının ertesi günü onu Cihangir'deki evde beni beklerken buldum. Saat 5 gibiydi. Ne yüzle geldiğini sordum. Orası onun da eviymiş. Peki o zaman ben gidiyorum, dedim. Gidersen bir daha asla beni göremezsin gibilerinden bir tehdit savurdu. Kapıdan çıktım ama gidemedim. Bir şey unuttum bahanesiyle birkaç dakika sonra geri döndüm.

Bana "Latif gitti, dönmek üzere gitti," dedi.

"Üzülün mü?" diye sordum.

"Elbette üzülmedim, zaten aramızda bir şey yok."

Gördüğünüz gibi çocuk kandırıyor. Ben de kanmaya meyilli bir çocuğum elbette. Ona o kadar bağlıyım, onu o kadar çok seviyorum ki... Hastalıklı sevgi budur işte; insanı alçaltır, aşağılık bir yaratığa dönüştürür.

"Dün gece samimi olan tek kişi sendin. Duygularımı açık bir şekilde belli ettin, bizse kaçamak davrandık, özellikle Latif."

Son söylediği buydu.

Üstüne gitmedim, gidemedim.

Başlangıç...

"her başlangıcın

gerçekten başlangıç

olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

3.

İlişkimizin başlangıcı 1999 yılının Kitap Fuarına denk düşer.

O yılın fuanna bir kadın şair "Sanki, aşk fuarı," demişti. Elda, ben ve Kadın Şair, üçümüz oturuyorduk.

Kadın Şair âşık olmuş. Elda, "Ben de geçen gün âşık oldum," dedi. Elda'yla geçen yaz tanışmış, birkaç

karşılaşma dışında onu uzun bir süre görmemiştim. Fuar başladığından bu yana yeniden ama sık sık, uzun süren görüşmeler yapmaya başlamıştık. Belki de bu yüzden, "Ben mi?" diye düşündüm. Kadın Şair de "O mu?" diye düşünmüş. İkimiz de yanıldık. Latifmiş.

Fuar sırasında bir akşam arkadaşlarla topluca gittiğimiz Beşinci Kat adlı barda son kalan iki kişiydik. İlk yakınlaşmamız burada oldu. Elda'nın bir Afrika ezgisi eşliğinde yaptığı dans ölüm dansı gibiydi. Sonraki günlerde gördüm ki, onun değişmez, kendine özgü figürleriyle yaptığı dans hep aynı danstı. Bu dansı

sadece gece kulüplerinde değil, nefes aldığı her yerde yapıyordu. Bazen bedeniyle, bazen ruhuyla.

Onu evine bıraktığımda artık sabah olmuştu.

Fuar sonrası -sanırım pazartesi günüydü- El-

da'yla dışarda buluştuk. Saat altıdaki randevuya yedide geldi. Bu onun özelliğiymiş, sonradan anladım.

Birlikte olduğumuz iki buçuk yıl boyunca bir kez bile zamanında gelmedi. Buna alışılabilir diye düşünebilirsiniz. Söz konusu olan Elda'ysa alışamıyorsunuz.

Elda insanda sürekli olarak başına kötü bir şey gelecekmiş hissi uyandıran biridir.

O pazartesi günü Elda'nın geç gelişini kadınca bir davranış olarak yorumlamıştım. Ama o sanki vaktinde gelmiş gibi kayıtsızdı. Özür bile dilemedi. Benimle değil, yakın bir akrabasıyla ya da kırk yıllık bir dostuyla buluşmuş gibi rahat ve sıradandı. Oturur oturmaz kahvesi az, sütü sıcak ve bol bir nes-kafe söyledi, bir sigara yaktı ve sanki daha önce anlatırken yarım bıraktığı, başından geçen bir hikâyeyi anlatır gibi bir şeyler anlatmaya başladı. Yavaş yavaş, bazen çok küçük heyecan jestleriyle, ama tekdüze bir ses tonuyla geceyansı ikiye kadar anlattı durdu. Bu arada ardı ardına ya kahve ya da çay içiyor, arada bir çantasından çıkardığı bir elmayı büyük bir iştahla çekirdekleri kalana kadar yiyor, yediği ya da içtiği her şeye sigarasıyla da eşlik ediyordu. Onu bütün ilişkimiz boyunca yanında bir şey içmeden ya da yemeden sigara içerken görmedim. Oturduğumuz kafe kapanmak üzereyken kalktık. Onu Ortaköy sırtlarında daha önce yolumun hiç geçmediği semtteki evine götürürken, davet ederse ne yaparım diye düşünüyordum. Açıkçası beni ürkütmüştü. Öyle ya sadece anlatan ve hiç dinlemeyen biri en hafif deyimiyse benmerkezcidir. Kapısının önünde bir süre konuşmadan durduk. Davet etmek için yeterince cesur değildi, kendimi davet ettirmem de nazik bir davranış olmazdı, kaldı ki bu durumda nasıl davranacağımı da bilmiyordum. Sonunda ertesi gün görüşmek üzere vedalaştık.

Enteresan bir kadındı Elda, tanıdığım, daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyordu. Yaşadığı

hayatla ruh hali çelişkiliydi. Cesur değildi ama yaptığı şeyler benim diyen maceracıya parmak ısıttırdı.

Sağlığına çok düşkündü ama sağlıksız besleniyordu. Zayıf olmasına rağmen kendini şişman buluyordu.

Güzel görünmek istiyordu ama inanılmaz bakımsızdı. Bir giysiyi günlerce giydiği oluyordu. Göğüslerinin küçük olmasından yakınıyordu, buna rağmen başkalarının yaptığı gibi sutyenle onları büyük göstermeyi sevmezdi. Hayatında hiç sutyen takmadığını söylediğinde ona inanmamıştım.

Sonradan anladım, gerçekten de hiç sutyeni yoktu. Kadınların çoğunun yaptıklarıyla hiç işi olmazdı: söz gelimi kaşlarını

inceltmez, kıllarını almaz, makyaj yapmazdı. Ama çenesinin altında çıkan, bazıları oldukça sertleşmiş, hormon bozukluğundan kaynaklanan kıllardan nefret ederdi. Sevgili olduktan sonra çenealtı kıllarını

almasa için ona yardım etmeye başladım, sonraları bu benim işim oldu. Beni en çok o zamanlar, çenesinin altındaki kıllarını cımbızla çektiğim zamanlar seviyordu, sanırım.

4.

Lise yıllarımda arada bir okulu kırar, Sultanahmet'e gelirdim. O zamanların ciddi gazetelerinden Yeni Ortam alır, Sultanahmet Camii'nin duvarının dibindeki çay bahçesinde saatlerce oturup gazete okur, etrafi

seyrederdim. Artık son demlerini yaşayan Hippy'lere özenir, büyüyünce onlar gibi bütün dünyayı gezmenin hayallerini kurardım. Bazı günler evden çıkarken ecza dolabını karıştırıp, uyuşturucu etkisi yapabilecek birkaç hap alırdım yanıma. Hapları çay bahçesinde gizlice yutar, hapın etkisinden mi yoksa öyle olmak istediğim için mi bilinmez hafif kafayı bulur, yanımda her zaman taşıdığım san, saman kâğıdından defterime şiirler yazardım. Turistlerin kaldığı Sultanahmet'in tarihi otellerinde kalmak için para biriktirip, evden kaçmayı uzun yıllar hayal ettim. Belki sonra onlarla beraber, bana o sıralar gizemli ve büyümlü gelen yolculuklarına katılabilirdim. Bu hayalimi elbette gerçekleştiremedim. Bilirsiniz, hayat bu, her ne kadar onu önümüzde hazır bulsak ve bir şekilde içine düşmüş olsak da çoğunlukla rastlantılar yönümüzü tayin ediyor. Sonra kurallar devreye giriyor ve hayatın kendi kuralları çoğu kez bizim isteklerimizle çakışmıyor.

Genç yaşta bir rastlantı sonucu siyasetin peşine takılıp, hayatımı oldubittiye getirdiğimi anlamak için on beş yıl geçmesi gerekti.

Sabah erkenden kalktım. Onu arayıp aramama konusunda kararsızdım. Doğrusu onun beni arayıp aramayacağını da merak ediyordum. Sonuçta dayanamadım ve onlarca kez denemeye kalkıp vazgeçtiğim telefonun tuşlarına dokunmaya başladım. El-da'nın sesi uykuluydu ama aradığım için memnundu. Bu durumlarda insan konuşamaz, tutulur. Bize de öyle oldu. "Akşam buluşur muyuz?" diye biraz ürkerek sordum. İşi olduğunu, gerekirse beni arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. Aradan on beş dakika ya geçti ya geçmedi, aradı. Sultanahmet'te bir otelde konferansa katılacağını, belki gece de orada kalacağını, istersem akşam otelde buluşup, birlikte yemek yiyebileceğimizi söyledi. Hemen kabul ettim, hayatımın o andan itibaren bu 'kabul'ün esiri olabileceğini ve bu esaretin beni mutlu ve huzurlu hayatımdan kopartabileceğini bilemezdim. Bense bu buluşmayı bir uğur olarak değerlendirdim. Ne de olsa Sultanahmet benim için hâlâ büyüsünü koruyordu. Akşam işten çıkar çıkmaz, Sultanahmet'in, gerçekten de tarihi dokusuna yakışır, eski bir konaktan bozma lüks oteline tahmin edebileceğiniz gibi koşarak gittim.

Ama ummadığım bir durumla karşılaştım. El-da'nın dışında, fuardaki Kadın Şair de içlerinde olmak üzere, çoğunu tanımadığım bir grup yazar daha vardı orada. Onunla yalnız kalmayı, bu arada becerebilirimse ona âşık olduğumu söylemeyi düşünürken, olacak şey miydi bu?

Sıkıcı ve uzun bir akşam yemeğinin ardından ayrılık vakti geldiğinde, Elda;

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu, "Hayır ama," dedim, "nerede kalıcam?"

"Benim odamda kalırsın, sence sakıncası yoksa."

Sakınca ne kelime, istediğim şey tam da buydu; sevincimi ve heyecanımı belli etmemeye çalıştım.

"Eve haber vermeliyim, izin verirsen." Yüzüme alaycı bir bakış fırlattı: "Elbette."

Karıma telefon açıp gelemeyeceğimi, sanki bu bir zorunlulukmuş gibi sıkıntılı bir sesle anlattım.

"Keyfine bak," dedi, her zamanki gibi umursamaz bir ses tonuyla.

Gece sabaha kadar Elda anlattı, ben dinledim. Ve daha o gece orada, Elda'nın aslında o ânı değil sadece geçmişi yaşadığını anladım.

Şimdi nasıl o noktaya geldiğimizi anımsamıyorum ama, sabaha doğru ikimiz de çırılçıplak ve aynı yataktaydık.

Ertesi gün Elda, Kadın Şaire "Umarım yan odalarda kalanlar rahatsız olmamıştır, S., sevişirken çok bağıyor," demiş.

İşte büyük aşkımız böylece başlamış oldu. Ertesi sabah sahilde el ele dolaştık, akşam yeniden buluştuk, gece yine birlikteydik. Ertesi gün karıma aynı yalanı söylemeye devam ettim ama sonraki günler işler karıştı. Her gün görüşüyorduk, işten çıktıktan sonra buluşuyor, belirli bir saatte evine gidiyor, sabaha dek orada kalıyordum. Bunu karıma izah etmem güç oluyordu elbette.

İlişkimizin on birinci günü -günlerden cumay-

dı- Elda ansızın kayboldu. Önceki gece geç saate kadar birlikteydik. İyi vakit geçirmiş, evinden oldukça mutlu ayrılmıştım. Sabah onu telefonla aradığımda bulamadım. Evine gittim, evde yoktu. Öğleden sonra annesi olduğunu söyleyen yumuşak sesli, oldukça kibar bir kadın, beni aradı. Elda'nın şehir dışında olduğunu (Latifin yaşadığı kente gittiğini sonra öğrendim), uygun bir zamanda arayacağını söyledi. O gün ve sonraki birkaç gün Elda'dan ses çıkmadı.

"...ve ruhum kendi üzerime boşalıyor."

Rilke

Sevgili Elda,

Annenin arayıp, senin gittiğini haber verişinden bu yana 72 saat geçti. 72 saattir tek bir haber alamadım senden. Sana ne olduğunu bilmiyorum. Korkunç bir kaygı, baş edemediğim bir merak duygusuyla esir alınmış gibiyim. Senden başka hiçbir şey düşünemez oldum.

Dün sana şunları yazmışım:

"Yaşamak denilen muammayı şimdi tarif edemem sana, artık tarif edemem.

Seni tanıdığımdan bu yana yaşamla, genel olarak yaşamla değil, birebir yaşamla; nefes alıp vermekle, yemekle, içmekle, sevişmekle tarif edilen yaşamakla ilgili bütün önkabullerim, deneyimlerim, tasarımlarım altüst oldu. Sende gördüğüm yaşamaksa eğer; biz, diğerleri, herkes aslında yaşamıyoruz. Öyle değilse, gerçekte sen yoksun.

Üç gündür senden haber alamamanın verdiği tarifsiz bir acı bütün bedenimi kuşatmış durumda. Yüzlerce, binlerce kez telefonunu çevirdim. Her seferinde Tann'ya dua ederek, senin kısık, büyülü sesini duymayı

umarak. Bana gelen her telefon önce umut, ardından umutsuzluk melodisine dönüştü.

Şimdi, saatin bir hayli ilerlediği şu pazar gecesinde, sana yazmaya çalışıyorum. Çocukça, safça.

Bu bir avuntu. Belki de aslında sen yoksundur.

Bu kısa sürede seninle yaşadıklarımın herkes için, senin için de olağan olabileceğini anlıyorum. Bunu olağanüstü yapan benim hayal gücüm, hatta abartı yeteneğimdir belki de.

Hep insanlardan, benim insanlarımdan başka bir insan yaratmaya çalışmışımdır: Kendi mükemmel insanımı... Bütün ilişkilerimi o yarı hayalle sürdürmeyi başardım. Bir hayali kontrol etmek, gerçek bir insanı

kontrol etmekten daha kolay geldi bana hep. Şimdi ilk kez bunu başaramıyorum. Neden? Galiba sonunda buldum: Seni düşünürken etten kemikten biriymiş gibi düşünemiyorum. Sen zaten insana gerçeklik hissi vermiyorsun. Hayatıma bir hayal gibi girmişken, senden bir başka hayal nasıl yaratabilirim?

Bugün pazar. Dünü nasıl geçirdiğimi hiç sorma. Ama bir umudum vardı. Sabah nasılsa gelir diyordum.

Ama gelmedin. Öğleye kadar umudumu yitirmedim, sonra kayboldu gitti. Yerini ciddi bir kaygı kapladı.

Hâlâ da kaygılı ve çaresizim.

Umarım sana kötü bir şey olmamıştır.

Öğleden sonra içmeye başladım. Evde yalnızdım. Akşamüstü bütün ahali toplanmaya başladı. Odama kapandım. Şu an saat kaç? Gece yansını geçmiş olmalı. Yan sarhoş gibiyim. Yo, oldukça sarhoşum.

Mozart dinliyorum. Biraz önce senin de sevdiğini umduğum bir kitabı bitirdim.

Sabah seni evde bulmayı umuyorum. Bulamazsam ne yaparım doğrusu hiçbir fikrim yok. Bulunca ne

yapacağımı da bilmiyorum. Hayali 20-30 konuşma gerçekleştirdim şimdiye dek. Seni gördüğümde boynuna sarılıp, saatlerce seni öpmekten; bana göre değilsin deyip hayatından çekip gitmeye kadar onlarca senaryo. İlk söz çok önemli.

Aslında seni merak ediyorum, başına bir iş gelip gelmediğini, iyi olup olmadığını... Şayet her şey yolundaysa, o zaman neden beni aramadığını sormalıyım sana. Mutlaka gerçek (ya da uydurma) bir cevabın vardır. Sonra o adamla (Adı Latif miydi?) beraber olup olmadığını, hatta haddim olmayarak (bunu şimdi, mektubu temize çekerken ekledim) onunla yatıp yatmadığını sormalıyım. Ya onunlaysan, senden vazgeçmeli miyim?

Kafam çok karışık.

Dün -adı önemli değil- seni tanıyan ve durumdan haberdar olan bir arkadaşım senden vazgeçmemi söyledi. Kendimi ateşe atıyormuşum. (Bu tür tepkilere hazırlıklıyım aslında.) Söylediklerini hiç umursamadım. Durumun olağanüstülüğünün farkında değildi. Olmasını da beklemiyorum.

Ama şimdi, bu üç gün -durum neyse- benim anlayışımın oldukça dışında olduğunu düşünmeme neden oldu.

Yeniden durup bakmak ihtiyacı hissettim sana. Tıpkı kuşkulu bir yolculuğun başında yeniden düşünmek ihtiyacı gibi bir şey, ya da, bir felsefe kitabının karmaşık satırlarını geriye dönüp yeniden yeniden okumak gibi.

Hâlâ abartıyorum. Bunu sarhoşluğuma ver. Belki de başına çok kötü bir şey geldi. Ve ben burada neler saçmıyorum.

Neredesin, neden aramıyorsun, seni çılgınca merak ediyorum."

Saat 13:30 oldu, seni sorabileceğim her yere sordum. Yoksun, yoksun, yoksun. Artık korkuyorum.

Biraz önce nihayet ondan bir haber alabildim. Kaygılarımın boş olduğu anlaşıldı. Bir problem yok ama başka bir problemin varlığı da böylece ortaya çıkıyor. Bunun üzerinde durmak istemiyorum. Ne zaman ortaya çıkacak, neler diyecek, merak ediyorum sadece. Söylemişim; apar topar girdiğim hayatından apar topar çıkabilirim.

Ele geçtim. Ele geçmenin ne olduğunu bilir misiniz? Ele geçmek, deneyimlerden ve kendine ait tasavvurlardan vazgeçmek demektir. Alışkanlıklarından, tarzından, arkadaşlarından, hatta kendinden.

Onun evine gittiğim ilk gün kapının ardında bıraktım kendimi. Ona, o eve dahil oldum. Kendi gerçeğini uzun zaman önce yitirmiş bir kadına ve hiç bir hayat belirtisi olmayan o eve.

Sevgili Elda

Bana -gerçekte kendine- ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Bilmiyorum ama bunun insanın içini dışına çıkartacak, gizli kalmış arzularını ya da nefretlerini deşifre edecek kadar kuvvetli bir şey olduğu ortada.

Beni yok sayıyorsun. Ben de dün saat üçten bu yana seni yok farzetmeye çalıştım durdum. Olmadı.

Başaramadım. Ama sonra, birden, akşam saat on gibi, girdiğim koyu tripten kurtuluverdim. Bacaklarımın ağrısı aniden geçti. (Saatlerdir bacaklarım ağrıyordu.) Neşelendim. Bu ani değişimin nedeni üç sap halinde oturduğumuz bardaki masamıza güzelce bir dışinin ilişmiş olmasıydı. Sadece ilişmiş olmakla kalmayıp ayrıca ilgisini de bana yöneltmiş durumdaydı. Belki de benim acılı yüzüm ilgisini çekmişti. Gerçi hatunun bana yönelttiği açık ilgi, yanımda oturan canımdan çok sevdiğim arkadaşlarımın canını sıkmış ve adeta bir kur yansına girmişlerdi, ancak, hızlı içip çabuk kafayı bulmaları -ki ben tek yudum içmemiştim; bu ayrı mesele, böyle zamanlarda acı çekmenin keyfini iyice sürebilmek için bir süre içmem- onların çabuk pes etmelerine yol açtı. Gerçi hatun daha oturur oturmaz kararını vermişti -bunu bana gecenin ilerleyen ve artık baş başa kaldığımız saatlerinde kendi söyledi. O gece kadının evinde son buldu. Sabaha kadar seviştik desem abartmış sayılmam.

Evet, bu sayede girdiğim koyu ruh halinden kurtulmakla kalmadım, hani iki senedir neredeyse unuttuğum kadınları ve kadın ahlakını yeniden hatırlamış oldum. Lügatimden binbir zahmetle söküp attığım aşk denen ne idüğü belirsiz şeyin apar topar eski yerini almaya çalışmasına da böylece -sanırım- engel oldum.

Nietzsche "Aşk hastalığının tek ilacı karşı-aşk" derken ne kadar haklıymış.

Her şeyi anlıyorum: gitmeni; gitmenin büyüü beni de her zaman çekmiştir. Yabancı bir kentte, yabancılığının keyfini çıkartmak insanın ruhsal dengesini de doğrultur, bunu bilirim. Ama sadece bir çocuk yeni bir oyuncak alındığında kendisine, eskisini gözü görmez. Değerbilmezlik çocuklara özgüdür.

Birçok kez hayatımı sıfırlamayı düşünmüşümdür. Her şeyi yıkıp yeniden başlamak: Hayat görüşümü, tarzımı, alışkanlıklarımı, ilişkilerimi tamamen değiştirmek. Ama insan deneyimlerini değiştiremez, insan, deneyimlerinin ürünüdür hatta. Ve ben bir başlangıçtan bir başka başlangıca deli danalar gibi sürükleniyorum. Bu kez iyice tongaya bastım. Acemi çaylaklar gibi davrandığımı biliyorum. İnsanlara, hele kadınlara güvenmemem gerektiğini öğrendiğimi sanıyordum. Yanılmışım. Bazen -sanırım bu durumlarda çoğu kez- deneyimler bir işe yaramıyor.

Merak ettiğim birkaç konu var. Ama onları burada yazamam. Büyük bir ihtimalle bunları hiçbir zaman sana soramayacağım. Bilirsin ki her soru aslında insanın kendini ele vermeye yarayan ipuçlarıdır.

Senin gibi yaşadığından, süre olarak yaşadığından daha fazlasını yaşamış bir insanın aramızdaki ilişkiyi anlık olarak değerlendirmesini anlayabilirim. Tıpkı milyonlarca yıllık insanlık tarihinde bizim yaşamımızın anlamı kadar bir anlam. Ama ben her yaşanmışlığın bu dünyada bir iz bıraktığına inananlardanım. Bu yüzden yaşadığım her âna bir anlam katma çabamı sürdürdüğüm için mutluyum. Benim derin acılar çekmediğimi düşündüğünü söylemiştin. Sana cevap vermediğimi anımsarsın. Çünkü, evet acı çekiyorum, ya da çok acılar çektim demek komikti. Bunu düşünmenin bile beni güldürdüğü yüzüme de yansımış mıydı

bilmiyorum. Ama emin ol, benim için olsa olsa acıya dayanıklı denilebilir.

Son durumu elimden geldiğince kendime yontmadan ve yine elimden geldiğince mantıkla çözmeye çalışıyorum. Duygusalığa kapılmanın felaket olduğunu geçmiş birkaç deneyimimden biliyorum. Belki farkında olmadan beni soktuğun sınav cenderesinden, yokluğun daha birkaç gün sürerse, geçebileceğimi umuyorum. Bunu istiyor muyum? Doğrusu bilmiyorum. Her şeye rağmen bu ayrılık duygularımın rengini belli etti. Henüz yıkılmadım. Ama açıkçası son darbeyi bekleyen boksör gibi hissediyorum kendimi.

Hazırlıklıyım, evet hazırım buna.

Sevgili Elda,

Beyoğlu'nda yeni keşfettiğimiz Bizans artığı, mahzeni andıran bir meyhanedeyiz. Hoş, sevimli bir yer.

Romanyalı, her ikisi de şair kan koca ve iki arkadaşımınla beraberiz. Koyu sohbetin sonlarına doğru geliniyor. Masadaki geçerli dil Fransızca. Bu yüzden sohbe katılamadım. Sanırım içkinin de tesiriyle iyice durgunlaştım. Seni düşünüyorum. Şu an ne yaptığını, beni düşünüp düşünmediğini, birlikte geçirdiğimiz kısa ama yoğun anları. Sen gide-li beş gün mü oldu? Neden beni aramıyorsun? Buna bir anlam veremiyorum. Bir telefon etmemene.

Karşı masada meyhanenin sahibesi oturuyor. Arada bir kaçamak gözlerle bana baktığını seziyorum.

Herhalde masadaki koyu muhabbetin dışında, oldukça dışında kalmış olmam ve belki yüzümdeki tuhaf ifade -yüzümdeki tuhaf ifadeyi biraz önce tuvaletin aynasında gördüm- ilgisini çekmiş olmalı. Beni aramamış olmanı gerçekten anlamıyorum. Bunun üzerine düşünüyorum ve bir neden bulamıyorum. Son gecemizi bütün ayrıntılarıyla aklıma getirmeye çalışıyorum. Meyhane, oradaki tatsız olaylar, Hüseyin'in ban, seni eve bırakmam, sonra yeniden yanına gelmem, evde geçirdiğimiz son birkaç saat, öpücüklerle iç

içe geçen konuşmalarımız.

Sevgi ve aşk dolu itiraflar. İlk kez birbirimizi sevdiğimizi söyleyişimiz...

Meyhane'den kalkma zamanı geldi. Dışarıda insanın iliğini donduran bir soğuk var. Ankara'nın kış gecelerini anımsatan kuru bir soğuk. Öyle bir soğuk ki şiddeti gözlerimden yaşlar getirdi. Yaşları hissedince uzun zamandır ağlamadığım geldi aklıma.

Beyoğlu'na her çıkışımda senin sıkça oturduğun o kafeye uğramadan geçemiyorum. Arkadaşlarımın kıs kıs güldüğünü bile bile, en azından pencereden şöyle bir süzüyorum içeriyi. Seninle birlikte olduğumu kıskananların ya da tuhaf bir kızgınlık duyanların, şimdi içten içe sevindiklerini de biliyorum. Beni yalnız görmek onları nasıl da mutlu ediyordur kim bilir.

Misafirlerimizi yolcu edip, sevgili iki şair arkadaşımınla beraber birer kahve içmek üzere, tabii ki benim isteğimle malum kafeye uğradık. Boştu. Tek bir kişi bile oturmuyordu içerde. Bunun bana hüznün vereceğini hissederek son anda çark ettim. Daha eğlenceli bir mekâna gitmeyi önerdim. Böylece bir barın yolunu tuttuk. Umduğum gibi, gittiğimiz barda eğlence doruktaydı. Bir grup arkadaş

aralarından birinin doğum gününü kutluyorlar, şampanyalar patlatılıyor, müziğin sesi had safhada. Belli ki alkol tüketimi arkadaşların sınırını iyice aşmış durumda. Onlara uymakta zaman kaybetmiyoruz. Zaten çakırkeyf olan kafamız, ortama uyarak sarhoşluğun çekici boşluğuna hafiften seyir-tiyor. Biraz sonra ipler tamamen kopuyor.

Bir süre arabanın yerini hatırlamaya çalıştım. Yürümeye bile mecalim yok. Kimse, "Vazgeç arabadan, atla bir taksiye," demiyor. Direksiyonun başında kendimi ayıltmaya çalışıyorum ama nafile. Park yerinde, arabanın içinde kendimden geçmişim. Son bir çabayla kapılan kilitletiğimi hatırlıyorum.

Sabahın ilk ışıklanıyla birlikte, neredeyse donmak üzereyken uyandım. Bir iki dakika olan biteni anlamaya çalıştım. Hâlâ dönen başımı ve bulanık midemi hissedince durumu anladım. Kendimden gerçekten nefret ettim. Bu inanılmaz bir sefillikti. Peki arkadaşlarım nerdeydi, beni nasıl bırakıp gitmişlerdi? Sıcak bir çay içmek arzusuyla Boğaz'a doğru sürdüm arabayı. Ortaköy'ün içerlerinde çayını henüz demlemiş bir kahvehane bulmakta zorlanmadım. Birlikte Galata'daki kahvede oturumuzu anımsadım. Sonra yavaş

yavaş kaybolan hayalini, kirli san-siyah gözlerini, sigara kokusunun baskın olduğu ama yine de sana has bir kokuya dönüşmüş kokunu anımsamaya çalıştım. Zorlandıkça kızdım kendime. Bu kadar kısa bir sürede... Ama her şeyi birlikte ne kadar hızlı ve yoğun yaşadıysak, unutuşu da aynı yoğunlukta ve hızda yaşamak gerekmez mi?

Sevgili Elda,

Her gün öğle saatlerinde seni aramayı huy edindim. Günde bir kez, sadece o saatlerde. Nedenini bilmiyorum. Onun dışındaki saatlerin uğursuz geleceğini düşünüyorum her nedense. Gerçi bu saatler de pek uğur getirmedi. Biraz önce aradım seni, telefon sesinin arkasındaki sessizlik mi, boşluk mu, hiçlik mi desem, ürküttü beni. Ölüm duygusu birden geldi bütün beynimi esir aldı. Dün geceyi anımsadım, iyi ki yığılıp kalmışım arabada. Bir kamyonun altında, ya da bir duvarda sona erebilirdi hayatım. Sonra ölüm duygusunun sende hiç sıyrılmadığını düşünerek irkildim. Telefonun ardındaki sessizlik, evinin her santimine sinmiş olan bu duyguydu. Seni daha ilk tanıdığım günlerde, 5. kattaki o barda dans edişini anımsadım. O

gece de belli belirsiz bir ölüm duygusu ürpertmişti beni, seni izlerken. Sonra bu duygu seninle birlikte geçirdiğim saatlerde zaman zaman konuğum olmadı değil. Buna bir anlam verememiştim. Artık anlıyorum.

Şunu bilmeni isterim: Hayatı ne kadar ciddiye alıyorsam, yaşadıklarımı da, anlık olanlar da dahil o kadar ciddiye alırım. Ne daha fazla önemli ne de daha önemsiz. Herkes böyleyse ve bizim ciddiyet ölçümüz tutmuyorsa ne yapılabilir? Ben de ölçüsüz bir adamım, bu doğru. Sana karşı da ölçüsüz davrandığımı bir süredir anlamaya başlamıştım. Bir ölçü tutturma çabalarım ise şimdilik fiyaskoyla sonuçlandı.

Hâlâ içinden çıkamadığım asıl konu da şu: Seni istiyor muyum? Bunun "Seni seviyor muyum?" dan daha farklı, hayli farklı bir soru olduğunu anlamalısın.

Sana anlatmak istediklerimi aslında anlatamıyorum. Konuşarak yapamadıklarımı belki şimdi yazarak

yapabilirim. Şöyle bir ruh hali: Senden ayrıldıktan sonraki ilk beş dakika, karşı koymakta zorlandığım ama genellikle başardığım, sanki gidersem bir daha seni göremeyecekmişim gibi bir paranoyaya bağlı geri dönme isteği; sonra bu işin burada bittiğine, aslında ortada başlamış bir şeyin olmadığına kendimi inandırış süreci. Bir süre sonra seni aklımdan siliyorum; yokmuşsun gibi, ya da çok uzaktasın, istesem de göremeyecek kadar uzakta. Bu beni rahatlatıyor.

Son konuşmalarımızdan birinde doğallıktan bahsediyordun, ilişkimizin doğal gelişiminden... Beni sabırsız olmakla, bazı konularda acele etmekle suçluyordun galiba. Sana cevap vermedim, zira hayal kırıklığına uğramıştım.

"Nasıl bir doğallık?" Ağacın büyümesi gibi mi? Doğallık diye bir şey var mı bilmiyorum. Bana kalırsa insan doğallığını ergenlikle birlikte terk eder. Ergenlik sonrası sadece bir kurgudur. Sevgi? Onu bilmiyorum, bence kurgulanamaz, ama onun bir süreçte oluştuğuna da inanmıyorum. Sevginin tanrısal bir duygu olduğunu düşünüyorum, hatta tek tanrısal duygu: nedeni ve zamanı yoktur. Biriktirilerek ya da emek verilerek sevgi oluşmaz; ilk anda ya vardır ya da yoktur. Sevgi başka bir şeye de dönüşmez, hele nefrete...

Nefret bir şeyin karşılı-

ğıdır, bir sürecin sonudur. Sevgi karşılıksızdır, ne başlangıçtır ne de sonuç, sadece vardır, bazen anlamsız bir şekilde... Sevginin kaynağı yoktur, ya da Tanrı'dır belki kaynak; bu yüzden bitesi değildir, tükenmez ama çoğaltılabilir. Kısacası, başlangıcı olan sonlu 'sevgi'ye değil; ilk âna bağlı, sebepsiz, kalbe doğan ve yitmeyen sevgiye-inanıyorum. Böyle olunca doğallık, doğal süreç, bu süreçte oluşacak şey nedir, anlamıyorum.

Bir kadının bir erkeği, dediğim anlamda, sevip sevemeyeceği hakkındaysa hiçbir fikrim yok.

Beni sevip sevmediğini bilmelisin. İnsanın kalbi yalan söylemez. Seviyorsan hissedersin. Sevgi öyle güçlü

bir duygudur ki insanı yanıltmaz, ikircimde bırakmaz.

Şimdi son söz: Hiç çekinmeden, hiçbir karşılık beklemeden seni seviyorum. Öylesine, kelimenin kendisindeki yalınlık kadar yalın, doğasındaki karmaşıklık kadar karmaşık: Seni Seviyorum. Başka hiçbir şey.

5.

Bir hafta sonra telefonumun karşı ucundan nihayet ses geldi.

Doğal olarak konuşamadık.

Benim soracaklarım vardı ama sormaya çekmiyordum.

Onun anlatacakları var mıydı bilmiyorum.

Ne anlattırsa anlatsın ona inanmayacaktım. Bunu biliyordu sanırım ve bu yüzden sadece sustu.

Neden giderken haber vermediğini sordum.

Bana, sadece gelişler haber verilir ve kutlanır dedi, gidenleri görmezden gelmek gerek.

Bana gidişinin ilişkimizi bitirecek denli önemli bir şey olmadığını söyledi.

Bundan emin değildim, bir süre düşünmem gerek, dedim, peki düşün ama beni bırakma, dedi.

"Ne olur beni bırakma."

Bir süre kulaklarımda sadece o iki kelime çınladı durdu: Bir büyü gibi, "Beni Bırakma."

Mektubumda "başka hiçbir şey" demiştim ya; o zaman sevginin, benim sevgimin yeteceğini düşünmüş

olmalıyım. Ama bu haksızlık, fazlaca alçakgönül ülük. Şimdi en azından onun sevgisini de istediğimi biliyorum. Çünkü birkaç gündür, hissettiğim buysa şayet, o müthiş bir şey. Onu hissetmek, sadece tenini değil varlığını, ruhunu hissetmek ve o ruhun bana yönelişini algılamak gerçekten müthiş. Bu duyguyu seviyorum: yakınlığını, dokunuşunu, kapının önünden ayınlamayışını, telefonu kapayamayışını, utangaçlığını...

Onu seviyorum, ama iğdiş edilmiş bu iki kelime benim sevgimi yeterince anlatamaz. Ne söyleyebilirim daha başka. Söyleyeceğim her şeyin 'abartı' hanesine yazılma ihtimali çok yüksek.

Kimsenin kimseye inandığı yok artık. Bunu anlayabiliyorum. Zira hepimiz biraz yalancıyız. Çoğunca yeni bir şey için, bazı eski şeyleri -bazen onlar değerli olsalar da- yok etmeye meyilliyiz. Ama ben bunun, bizim, her birimizin kişisel meselesi olmaktan çok günümüzün bir takıntısı olduğunu düşünüyorum. Bir takıntı

ama esprisi olan bir takıntı. Sorunlar yaratsa da düzluğe çıkmak için başvurmaktan kaçınamayacağımız bir takıntı.

Benim duygularımı bu retorik açıklayamaz. İstedğim tek şey Elda'yla birlikte olmak. Bunu doya doya yaşamak. Sonrası ne olursa olsun.

6.

Her akşam saat yedi gibi buluşuyoruz.

Yedi dediğime bakmayın, yedide gelen benim. Elda'da -dediğim gibi- kronik bir gecikme durumu var.

Yarım saat kadar rötar yaparak geliyor, üstelik her seferinde yanında başka bir adamla birlikte: bazen zırtapoz bir şair, bazen düşkün bir gazeteci, bazen de ne idiği belirsiz tanımadığım biri. Birkaç kez yabancı

bir adamla geldiği bile oldu. Sanki adamlar ona kafeye kadar eskortluk ediyor, masaya yanıma kadar birlikte gelip, bana da şöyle bir selam verip gidiyorlar. Her seferinde aldırmanmam gerektiğini kendime telkin ediyorum ama başaramıyorum. Bir şey söylemesem bile, duruşum faça veriyor. Açık

açık kıskanıyorum.

Bir seferinde ona, "Ben yokken neler yaptığınla ilgilenmiyorum, ama yaptığın şeyi bana göstermen sinirime dokunuyor," dedim.

O günden sonra yanında adam taşımaktan vazgeçti.

Birlikte yemek yiyip, çay ya da kahve içtikten sonra evine gidiyoruz. Eve gidişimiz geceyarısını buluyor.

Eve girdikten sonra ilk işi kapıyı kilitlemek; ardından mutfığa giriyor, su ısıtıcısını suyla dolduruyor, kocaman bardaklarda kendine ve bana çay hazırlıyor ya da -şayet açsa- yemek üzere birkaç

elma yıkayıp bir sigara yakıyor.

Ev inanılmaz derecede dağınık, pis. Elimden geldiğince evi toplamaya, temizlemeye çalışıyorum. Ama bu mümkün değil. O, "harikalar yaratıyorsun" diyor. Temizlendikten sonra bile köpek bağlasan durmaz.

Mavi rengi kirden parlak bir griye dönüşmüş üçlü kanepeye yan yana oturuyoruz. O anda, orada bulunan herhangi bir gazeteyi önüne alıyor, bir elinde minik çekirdekleri kalana kadar yediği elma ya da çay bardağı, diğerinde elinden neredeyse hiç düşürmediği sigarası, gazeteyi okuyor mu sadece bakıyor mu anlamının mümkün olmadığı bir ciddiyetle ve sessiz sedasız, sanki yanında ben yokmuşum gibi bir süre oyalanıyor, (bu arada birkaç sigarayı üst üste içiyor), neden sonra beni fark edip bir şeyler anlatmaya koyuluyor. Genellikle eski seyahat ve aşk hikâyelerini tekrar tekrar anlatıyor, ama bir süre sonra dikkatim dağılıyor, bunu anlayınca da beni azarlıyor, küsüyor ve anlatmayı kesiyor.

Bu durum başlarda ufak tefek kavgalara neden olmadı değil; gerçi sonraları çok daha basit nedenlerden öyle büyük kavgalar ettik ki, bu küçük bağışmaları mumla arar oldum.

Bazı geceler geç saatlere doğru dizime uzanıp uyuyakalıyor; bazen ben de yanında uyuyor, sabah beş gibi uyanıp, onu orada, kanepenin üzerinde uyur halde bırakıp -önceleri küçük sevgi notları bırakmayı da ihmal etmeyerek- kendi evime gidiyorum.

Eve geldikten sonraki durumu sormayın. Saatlerce beni bekledikten sonra, dayanamayıp kanepede uyuyakalmış karımı kaldırıp yatağa yatırıyorum. Bana saatin kaç olduğunu soruyor. Sabah olmak üzere diyorum. Her gün bu saatlere kadar ne yaptığını anlamıyorum, gibilerinden bir şeyler söylüyor. Giderek, bu saatte geleceksen, hiç gelme demeye başladı. Ona karşı içimde büyük bir şefkat var, onun için üzülüyorum. Ama Elda'dan vaz geçemem. Bir süre sonra kanm beni beklememeye başladı. Ben de yanına yatmaya çekindim. Bu, sonun başlangıcı oldu.

Elda'ya göre ortada önemli bir sorun yok. Kanm durumu anlar ya da duyarsa inkâr etmeliymişim.

"Bu camia küçüktür, benimle birlikte olduğunu duyabilir, duyarsa lezbiyen olduğumu söylersin."

Başlarda bana öğütlediği şey buydu. Sonraları şöyle demeye başladı: "Bunca yıl evlilik mi sürer-miş, benim için değil kendin için bu evliliği bitirmelisin."

7.

Latif gelip gidiyor. Bunu bazı günler Elda'nın ortadan kaybolup evinde kalmamasından, o günlerde bana olan ilgisizliğinden anlıyorum. Birkaç kez evine (daha önce bana evinin anahtarlarını vermişti, sanırım sonra buna pişman oldu) gizlice girdim ve Latifin eşyalarını buldum.

Bir keresinde, bir pazar günü evinde birlikte otururken telefon çaldı. Arayanın Latif olduğunu sesinin tonundan anladım.

(Onunla konuşurken sesi küçük bir kız çocuğunun sesine dönüşüyor.) Telefonu kapattıktan sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Latif geliyor," dedi, "buraya..."

Kısa ama etkileyici bir sessizlik...

"Gitmem gerekiyor, öyle mi?"

Sessizlik daha da derinleşti şimdi.

"Kalacak yeri yokmuş," diye açıklamaya çalıştı.

"Peki, o geldikten sonra kalkıp giderim."

"Bunu yapma," dedi, yalvarır gibi, "kalman sadece işleri zorlaştırır."

"Ya gitmezsem?"

"Git lütfen, sana sonra açıklarım, seni burda görmemeli, inan bana aramızda sandığın gibi bir şey yok, ama başka önemli bir mesele var, sonra konuşuruz, lütfen şimdi git, seni seviyorum..."

"Beni sevdiğini ispat et o zaman, şimdi tam zamanı, o gelir gelmez, kalkmak üzere olduğumu söyleyerek çıkanm, ama nasıl ben onun buraya geleceğini biliyorsam, o da benim burdan yeni çıktığımı bilmeli, bu benim hakkım, senin için de belki erdem olur, hadi göster bu cesareti."

Elda beni yalvararak ikna edemeyeceğini anlamış olmalı, bu kez tehdit etmeye başladı:

"Şimdi gitmezsen bir daha beni asla göremezsin, anlıyor musun, bu ilişki biter. Şimdi otur istersen."

"Evet oturuyorum. Oturmayıp gidersem de bu ilişki bitecek nasılsa, benim tarafımdan."

Yeniden ağız değiştirdi, bu kez Latifi suçlayarak:

"Beni tehdit ediyor, ölümlle tehdit ediyor beni, seni burda görürse bana eziyet eder, lütfen, ne olur yalvarıyorum sana, beni seviyorsan git."

Suratındaki korku dolu ifade, sesindeki yap-macıklıktan çok daha acıklıydı.

Elda'yı böyle görmeye daha fazla dayanamadım, ceketimi alıp evden çıktım. Kapıdan çıkarken kararımı

da vermiştim, ondan ayrılacaktım.

Latifle henüz hiç karşılaşmamıştım. Doğrusu rakibimi merak etmiyor değildim. Nasıl biriydi, uzun mu, kısa mı, esmer mi sarışın mı? Belki de sadece bu merak yüzünden bir süre apartmanın dış kapısının merdivenlerinde bir sigara içimi oturup bekledim. Sonra o gelmeden kalkıp gittim. Ertesi gün öğlen saatlerinden itibaren Elda aramaya başladı, telefonlarına cevap vermedim. Saat 3 gibi çalıştığım ofise geldi. Beni görünce "Demek burdaydın, telefonlara niye cevap vermiyorsun, yaptığın çok ayıp," gibilerinden bir şeyler mırıldanıp gitmek istedi. Kolundan tutup, kimsenin olmadığı bir odaya götürdüm. "Tuhaf bir kadınsın," dedim, "belki de bu tuhaflığın beni çekiyor."

Başlangıçtan beş ay sonra...

O yine yok.

Başka bir nedenle Latifin bulunduğu kente git-

ti.

İçimdeki sıkıntı giderek çoğalıyor. Ama "gerçek korkutmuyor beni."

Kanma, Elda'ya âşık olduğumu söyledim. Uzun bir süredir birine âşık olduğumun farkında olduğunu söyledi.

Gececek diye bekliyormuş.

Geçmeyeceğini anlamıyor zavallı.

Bunun bir tür esaret olduğunu anlamıyor.

İrademi kaybettiğimi ve teslim olduğumu.

Kendimi Elda'ya adadım ve bu adama, onun bir yansıısı haline getirdi beni.

Sevgili Elda,

Sen yine uzaktasın. Bu kez farklı da olsa, aradan ne kadar zaman geçtiğini anımsamadığım bu ikinci ayrılığın ağırlığı koyu bir bulut gibi çöktü yüreğime. Belki yine aynı şehirde oluştun, belki de bu gidişin, bir süredir etrafımızda dolaşan nihai ayrılık rüzgârının etkisini sürdürdüğü bir döneme denk gelmiş olmasıdır bunun nedeni. Ya da tamamen farklı bir neden: Bir süredir içinden çıkamadığım,

yeterince anlamlandıramadığım, sanki bir oyunun içindeymişim hissi. Bir oyunsu bütün bunlar, katılıp katılmayacağım sorulmadan dahil edilmem oyuna, hakiki bir nefret olarak karşılığını bulur emin ol. Yok değilse, aslında yine bir oyundur. Bu kez senin de ayrımına varamadığın bir oyun. Zira benim bunca deneyimim, örneğin bir katil figürünün ve bir cinayet mizanseninin ne 'hakiki' katilden ne de cinayetin kendisinden daha tehlikeli olmadığını söylüyor. Bense hayatı sadece doğum ve ölüm ânında ciddiye alanlardayım. Her zaman herhangi bir şeyin, örneğin iyiliğin ya da kötülüğün, güvenin ya da tehlikenin etrafında dolaşmak-tansa içine dalmayı tercih etmişimdir. Bu şekilde kendimi yaşıyor hissediyorum. Hayatı

hissetmekse tek güven kaynağım.

Aşka gelince...

Her zaman aşkın kimsesiz, usulca ve erkekçe hissedilen bir duygu olduğunu savunmuştum. Ama sonuçta bir duygu. Bir duygu hayatın gerçekleri karşısında nedir ki?

Günlerdir uzaktasın. Uzaklık için mesafelerin hiçbir önemi yok. Sen de bilirsin, bazen yanyana olsan da uzaksındır. Bu uzaklık, duygularımızın önündeki en ciddi engel. Duygular, mesafelerin koyduğu uzaklığı

aşabilir belki; ya görünmez uzaklıkları?

Aslında günlerdir uzaksın. Ama her uzaklık, başka bir yakınlığa denk düşer: 'Hayattan uzaksan ölüme yakınsındır.'

Duygularımın uyuştüğunu, uyuduğunu anlayabiliyorum. Sanırım bu bahar coşku trenini kaçırdık. Bugün bir ara Sultanahmet'e çıktım. Sultanahmet Camii'nin önündeki banklarda uyuyakalmışım. Bahar güneşinin insanı incitmeyen, adeta tenini okşayan sıcaklığıyla uyandım. Sonra, parklardan birinde, bir bankın kenarına ilıştirdiği araç gereciyle çay yapıp satan yaşlı bir kadın gördüm. Cılız sesiyle "Taze çay var beyler, taze çay!" diye bağırışı içimi cızlattı. Orada, gerçekten de uzun zamandır içmediğim tazelikte ve lezzette iki bardak çay içtim.

Aklımda sen vardın.

Bahar aylarında Sultanahmet'i, hele bir de cuma günüyse görmek gerekir. Camilere giren çıkanlar, turistler, çevredeki işyerlerinden kaçamak yapanlar, sevgililer, yalnızlar, işsiz-güçsüzler, okulu kıran liseliler, üniversiteliler...

Onların arasında kaybolmak hep iyi gelmiştir bana.

8.

Bu ikinci yolculuk onu çökertti. Her zamankinden daha kötü görünüyor. Daha bitkin, daha melankolik, daha kendini bırakmış...

Orada bir şey olmuş. Aylar sonra, yine bir kavgamız esnasında ne olduğunu bana anlattı. Bunu size anlatıp anlatmayacağımı şimdilik bilmiyorum. Bu bir sır. Sonuç olarak siz benim dostum değilsiniz.

Daha fazla sizi mahremime ortak etmeyeceğimi anlamalısınız.

Aynı kente bir kez de birlikte gittik. Elda'nın ikinci yolculuğundan bir ay, üç gün sonraydı. Sıcak bir bahar günü kente iner inmez Latifle karşılaşmışız. Ben henüz Latifi tanımadığımdan karşılaşmanın farkında değilim. Bunu- bana daha sonra Elda söyledi. Oysa İstanbul'dan çıkmadan önce Latifle karşılaşma ihtimalini düşünerek -bu karşılaşmayı istemediğimden, en azından onun çöplüğünde- Elda'ya yalnız gitmesini önermişim. Bana onun orada olmadığını, olsa bile bunun sorun yaratmayacağını söylemişti.

Öyle olmadı. Elda'nın -benim önce bir anlam veremediğim- o karşılaşma ânından sonraki gerginliği, orada kaldığımız sürece artarak sürdü.

Benim durumumu hiç sormayın.

Otelde ayrı odalar tutmamızı önerdi. "Sen evli bir adamsın sonuç olarak," dedi.

Kabul etmek zorunda kaldım.

Benim odam otelin restoran olarak da kullanılan bahçesine bakıyor. Onun odası otelin altındaki pastanenin avlusuna. Aynı katta karşılıklı iki oda.

Akşam otelde bizim ve diğer konukların şerefine verilen bir resepsiyon var. Giyinip Elda'ya uğradım.

Odada yoktu. Benden önce gittiğini düşündüm ama resepsiyon verilen salonda da yoktu. Neredeyse herkes gitmek üzereyken geldi.

"Nerdesin?"

Sesim olması gerekenden daha yüksek çıkmış.

"Sana hesap mı vereceğim?" diye bağırdı.

"Hesap değil, sadece nezaket icabı haber versen yeterdi."

Şefkatle elimi tuttu, "Affedersin, canım sıkkın, biraz dolaştım. Maalesef o burda..."

Bütün vücudumun yandığını hissettim.

"Onunla biraz konuşmak zorundayım, aşağıda bekliyor; sana yalvarıyorum, lütfen bir sorun çıkarma."

Çaresiz bunu da kabul ettim.

"Hemen gelirim, beni merak etme," diyerek salondan çıktı.

'Hemen' bir türlü gelmedi. Salonda kimsenin kalmadığını fark ettiğimde neredeyse gece yarısı olmak üzereydi.

Otelin bahçesinden geçerek odama giderken, dört kişiyle birlikte bahçede, bir masada oturduğunu gördüm. Aralarından biri Latif olmalıydı. Kendimi onlara göstererek, ama selam bile vermeden yanlarından geçip odama girdim. Odamın penceresinden onları görebiliyordum. Önce ışığı yakmadan gözetlemeye başladım. Bir yandan da odanın miniba-nnda bulabildiğim bütün içkileri içiyordum. Latif hangisiydi, sağında oturan sakallı mı, solundaki gözlüklü mü?

Anlaşılmıyordu ama anlamadan gözetlemeyi bırakmayacaktım. Bir süre sonra iyice sarhoş oldum. Odanın ışıklarını ve perdeyi açtım. Kendimi göstererek oturmayı ve içmeyi sürdürdüm. Aramızdaki uzaklık on metre kadardı. Kısa bir süre sonra, önce Elda, ardından yüzü bana dönük olan, sağında oturan sakallı

beni fark etti. İkisi aralarında konuşmaya başladılar. Herhalde Latif oydu. Birazdan diğerleri gidip ikisi baş

başa kalınca o olduğuna emin oldum.

İkisi de beni görünce gerilmişlerdi. Aralarında hararetle konuşuyorlar, daha çok Latif sandığım sakallı elini kolunu sallayarak sinirle bir şeyler anlatıyor, Elda ise onu sakinleştirmeye çalışıyor gibi davranıyordu.

Latifin arada bir bana da sinirle attığı bakışlardan, soruna benim kaynaklık ettiğim anlaşılıyordu. Bir süre sonra önce Latif gürültülü bir şekilde, ardından Elda olabildiğince sakin, ama bana çaktırmadan sinirli bir bakış atmayı ihmal etmeyerek yerlerinden kalktılar. Elda, bana bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç saniyelik duraklamanın ardından, çıkış kapısına doğru yönelen Latifin peşinden yürümeye başladı. O an her şeyin bittiğini düşündüm, saatlerdir gözkapaklarımın altında tuttuğum yaşlar dışarıya adeta fişkırdı.

Ne yaptığımı bilmeden odamdan fırladım, yağmur çiselemeye başlamıştı, otelin etrafındaki bütün sokaklara girip çıktım, ama onları bulamadım.

Otele döndüğümde sakinleşmişim. Artık orada kalamazdım, gitmeye karar verdim. Bavulumu toplayıp, Elda'ya tek kelimelik bir not yazdım: Elveda. Notu kapısının altından atıp tam odama dönmüştüm ki, ayak seslerini duydum. Geri dönüyordu, yalnızdı.

Aradan ne kadar zaman geçti anımsamıyorum. Eşyalarımı toplamış, gitmek için hazırlanmışım. Ama bir türlü son hareketi yapıp kapıdan dışarıya çıkamadım. Belki saatler sonra odadan çıktığımda ise, odamın karşısındaki kapıya, Elda'nın odasının kapısına istemsiz hareketlerle yöneldim. Bir süre kapının önünde durarak içerisini dinledim, içeriden ses gelmiyordu. Hafifçe kapıyı vurdum, yine ses yok. Meraklanmışım.

Elimin kapının tokmağına gitmesini engelleyemedim. Kilitli değildi. Herhalde o sinirle kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalı. İçeriye girmeden bir süre yaptığının doğru olup olmadığını düşündüm; ya Latif de oradaysa, ben farketmediy-sem? Kapıyı sessiz olmaya dikkat ederek hafifçe ittim, içeriye girmeden karanlık odayı gözucuyla şöyle bir kolaçan ettim. Kimse yoktu. Ben farketmeden tekrar dışarı mı çıkmış?

Döndüğünde saat üçü yirmi geçiyordu, cep telefonumun saatine baktım, dört buçuk. Bana saatler gelen süre topu topu bir saat kadarmış demek ki.

Odanın ışığını yaktığımda başka birini dehşete düşürecek, benim ise kanıksadığım, yine de ürperdiğim bir sahneyle karşılaştım. Etraf bir hırsızın bile başaramayacağı denli dağınıktı. Bütün giysiler bavulun dışına çıkmış, iki kişilik karyolanın üstüne gelişigüzel atılmıştı. Kapının altından attığım büyükçe bir kâğıdın üzerine yazılı 'elveda' notu pa-ramparça edilmiş, küçük kâğıt parçaları her tarafa yayılmıştı. Yolculuklara çıkarken asla unutmadığı, içinde ağrı kesiciden mide haplarına, çeşit çeşit antibiyotiklerden vitamin haplarına, böcek sokmalarına, yanığa, alerjiye karşı merhemlerden göz damlasına kadar hemen bütün ilaç çeşitlerinin bulunduğu çantası komodinin üstüne boşaltılmış, bazı ilaçlar yerlere düşmüştü.

Tam çıkıp gidecekken, gündüz ayağında olan ayakkabılarının kapının önünde durduğunu fark ettim. İki günlük yola üç çift ayakkabıyla gelir, ama ilk giydiğinden başkasını giymezdi. O halde burada, odanın içinde bir yerde olmalıydı. Önce nedense karyolanın altına baktım, benden saklandığını düşünüyordum.

Sonra banyoya yöneldim. Banyonun kapısını açtığımda gördüğüm manzara dehşet vericiydi. Elda cırılçıplak soyunmuş, lavabonun önünde, gözlerini tavana dikmiş bir halde kıpırdamadan yatıyordu.

Dudağının kenarına yerleşmiş küçük gülümsemeden hayati bir durum olmadığını anlasam da paniklemişim. İçeriye girdiğimi fark etmemiş gibiydi, fark etse de umursamıyordu herhalde. Ona doğru hamle ederken bir yandan da ışığı yaktım. O an sağ elinin parmakları arasında bir şey tuttuğunu gördüm: Jilet; parmaklarının arasında tuttuğu şey bir jiletti. Bir elimle bileğini yakalayıp öbür elimle parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu jileti alıp klozetin içine fırlattım. Kollarından tutup hafifçe kaldırırken yüzünde gördüğüm o anlamsızlığı hiçbir zaman unutamam.

Onu yatağa yatırıp ben de yanına girmek üzereydim ki, duyulur duyulmaz bir sesle, "Kapıyı kilitledin mi?"

diye sordu. Yanıt vermeden kalkıp kapıyı kilitledim. Sonra soyunup yanına girdim. Ana rah-mindeki gibi büzülüp, korunmak ister gibi içime sokuldu, biraz sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ertesi gün ve orada kaldığımız üç gün boyunca Latif bir daha hiç görünmedi. Onunla neler konuştu, neler olup bitti hiç öğrenemedim. O gece, o küçük otel odasında olanlar da hiçbir zaman konuşulmadı.

Sadece bir keresinde Elda bana jileti aylardır yanında taşıdığından söz etti.

Başlangıçtan yedi buçuk ay sonra...

9.

Ankara dönüşü evden ayrılmaya karar verdim. Kararımı Elda'ya, karım Bahar'a ve çocuklarıma açıklamak zor oldu.

Bahar'ın ve çocukların tepkisi umduğumdan daha yumuşaktı.

Beni gözden çıkarmışlar diye düşündüm.

Elda neredeyse hiç tepki vermedi.

Bir sabah evden ayrıldım ve Elda'nın evine yerleştim.

"Gidişler görmezden gelinmeli," demişti Elda.

O, gelişimi de görmezden geldi.

O gece Bahar'la sabaha kadar ağlaşıp konuştuk. Şaşkın ve üzgündü. Gideceğime inanamıyordu. "Bizi bırakıp gidemezsin, öyle değil mi?" diye sorup duruyordu.

"Çocuklarım görmeden yapabilecek misin?" "Onları daha sık görürüm, emin ol." "Bensiz peki, bensiz nasıl yapacaksın?"

10.

Bahar benim ilk gençlik aşkımdı. Ağırbaşlı, kendi halinde, ne yaptığını bilen, tuttuğunu koparan cinsten, fedakâr bir kadın. Ailelerimizin karşı çıkmasına ve henüz yirmili yaşlarımızın hemen başında olmamıza rağmen, üstelik ikimiz de üniversite öğrencisi-ken evlendik. Belki de evlenmeye mecbur bırakıldık desem daha doğru olur. İkimiz de reel siyasetin içindeydik. Evlenmemize bizden önce örgüt karar vermişti. Cunta yıllarıydı ve her an gözaltına alınabilirdik.

Evlilik sonrası tamamen illegal bir yaşam başladı. İşimiz, gücümüz yoktu, ailemizle görüşemiyor, okullarımıza gidemiyorduk. Örgütün verdiği üç kuruşla idare ediyorduk. Bahar'ın bazen bulduğu ufak tefek işlerden kazandığı paralar olmasaydı aç kalırdık. Onun bu yıllarda gösterdiği özveri sayesinde ayakta kaldık dersem abartı sayılmaz.

Cunta gidip, ülkede kısmen demokrasi rüzgârları esmeye başladığında, biz de çalışmaya, çalıştığımız yerlerde yükselmeye ve iyi paralar kazanmaya başladık. Evliliğimizin daha ilk yılında bir kızımız olmuş, on yıl sonra ona bir erkek kardeş vermiştik.

Her şey iyi gidiyordu, kızımız, oğlumuz; mutlu bir aileydik. Tatil günlerinde birlikte dolaşan, akşam yemeklerini hep birlikte keyifle yiyen, süpermarket-lerde topluca alışveriş yapan, büyük alıveriş

merkezlerinde dolaşan, hatta zaman zaman Mc Donald's'la-ra giden sıradan bir küçük burjuva ailesi.

Yoksulluk günleri geride kalmış, yıllardır özlemine duyduğumuz her şeyi bir tür görmemişlikle edinmeye başlamıştık. Yaz tatillerini lüks tatil köylerinde geçiriyorduk. Önce bana, sonra Bahar'a son model birer araba almış, ev eşyalarımızı baştan aşağı yenilemiştik. Kızımızı ilkokuldan sonra kolejde okuttuk.

Oğlumuz kreşe, sonra yuvaya ve okul çağında koleje başladı.

Ne yazık sokaklarda büyüyen ben, bu durumdan sıkılmaya, sıkıldıkça da dışarıda daha fazla vakit geçirmeye başladım. Eğlence âlemine daldıkça dışarıda geçirdiğim zaman dilimi evde geçirdiğimi katlamaya, katladıkça da sorunlar çıkmaya başladı. Dışarıda yalnızca vakit geçirmekle kalmıyor, kadınlarla olur olmaz ilişkilere giriyor ve içiyordum. Bu arada bir kez âşık oldum. Kısa ama yıpratıcı bir süreçti.

Saçma sapan bir dürüstlikle bunu Bahar'a söylemem gerçek bir infial yaratmış, Bahar'dan ayrılmayı göze alamadığım için âşık olduğum kadını terk etmişim.

Bir süre sonra duruldum. Ancak bu durulma kendi içime dönmeye, oradan asosyalliğe kadar vardı.

Mutsuzdum. Nedenini bilmediğim bir mutsuzluk, bir boşvermişlik, duygusuzluk ve bıkkınlık haline kendimi bırakmışım. Gündüz çalışıyor, akşamları miskin miskin televizyonun karşısına geçiyor, oturduğum yerde uyuyana kadar ıvır zıvır bir sürü şey seyrediyordum. Ama evdeydim, bu yüzden çocuklar ve Bahar mutlu olmalıydı.

Elda'yı bu koşullarda ve bu ruh durumunda tanıdım.

11.

Evi terk ettiğimden otuz üç gün sonra ciddi bir krizle sarsıldık.

Bir sabah birkaç parça giysi alıp Elda'nın evine yerleşmişim ama orada yaşamam mümkün olmadı. Bir hafta sonra birlikte bir ev tuttuk. Cihangir'de oldukça büyük, deniz manzaralı bir teras katı. Evden çalışma masamı, kitaplarımı alıp bu eve getirdim. Elda da bir süre sonra taşınacaktı ama bu hiç olmadı.

Sözünü ettiğim kriz çıktığında bu evdeydik.

Ben, Bahar ve çocuklar tatillerimizi bir süredir İzmir'in güzel bir kıyı ilçesi olan Foça'da geçiriyorduk. Bu yıl da tatil planımızı ben evden henüz ayrılmadan önce yapmış, evden ayrıldıktan sonra da planı

bozmamıştık. Bunu Elda'ya açtığımda -Ba-har'ın geleceğini söylememişim- önce tepki vermemiş, ama gitme günü yaklaştıkça mızımızlanmaya başlamıştı. Haklı olarak Bahar'ın gelmeyeceğine inanmıyordu.

Yola çıkacağım sabahın gecesi, ağız dalaşı ile başlayan, üzerime bardakların, şişelerin atılmasıyla şiddetlenen korkunç bir kavgayla ve aramızdaki hemen her kavganın sonunda olduğu gibi karşılıklı ağlamalarla süren ve şehvetli bir sevişmeyle sonuçlanan bir geceydi.

Sevişmeden sonra sanırım bir an gitmeyeceğimi düşündü, bense kararlıydım. Sabah o uyurken yola çıktım.

Çocuklarıma söz vermişim, başka türlü davranamazdım. Yirmi yıllık bir ilişkiyi hiç düşünmeden, bir çırpıda silip atmam ona yetmemişti, daha fazlasını istiyordu, peki ama ne? Sanırım Bahar'la hâlâ görüştüğümü, onunla yattığımı sanıyordu. Gerçi bu paranoyadan ilişkimiz boyunca hiç kurtulamadı.

İzmir'e doğru arabayı sürerken aklımda Elda'-dan başka birşey yoktu. Onu seviyordum, çocuklarımı da.

Onlann, anneleri ve benle birlikte nasıl mutlu olduklarını görüyordum. Keşke Elda'yı hiç tanımasaydım diye düşündüm. Hayatımı bu kadar değiştirmeye, Bahar'a ve çocuklara acı çektirmeye belki de hakkım yoktu. Ama onu tanımıştım ve artık onsuz yapamazdım. Daha birkaç saat geçmeden özlemeye başlamıştım onu. Bahar'ın yüzüne evden ayrıldığımdan beri yerleşen acı ifade, yolculuk boyunca da hiç

değişmedi.

Sonunda Foça'ya geldik. Yıpratıcı bir yolculuk olmuştu. Pansiyona yerleşir yerleşmez Elda'yı aramak için şehre indim. Elda'nın sesinde hissettiğim mutsuzluk oraya gitmemin hata olduğunu anlamama yetti.

Pansiyonun telefonunu istedi benden. Veremedim. Onu yalnız olduğuma ikna etmeye çalıştım. Telefon numarasını alamadığımı, alır almaz arayıp numarayı vereceğimi söyledim. Büyük hataydı, elbette bana inanmadı.

Ertesi sabah onu tekrar aradım ama ev telefonu

cevap vermedi, cebi de kapalıydı. Akşama dek onlarca kez telefonu çevirdim, ona ulaşamadım. Ertesi gün de yoktu. Ne yapacağımı şaşırdım. Son konuşmamızda hamile kalmış olabileceğini söylüyordu. Babasını

aradım o da bir süredir Elda'ya ulaşamadığını söyledi. Bursa'ya annesinin yanına gidebileceğini düşündüm, ama orada da yoktu. Meraktan ve acıdan kıvranıyordum. Tatili çocuklara ve Ba-har'a da zehir etmişim. Babasını ve annesini defalarca aradım. Bir haber aldıklarında bana da iletmelerini rica ettim onlardan. Onlar da meraklanmışlar ve aramaya başlamışlardı. Aklıma çılgınca şeyler geliyordu.

Hayatından endişe duymaya başlamıştım.

Beş gündür, hep uzak ve karmaşık olan bir Aşk'a, daha da uzak düştüm. Uzaklık çaresizliktir. Bazen hangisinin daha trajik olduğunu bilemezsiniz: Mesafelerin koyduğu uzaklık mı? Sözlerin, duyguların içinde saklı olan mı? Şimdi mesafenin koyduğu uzaklığın çaresizliğini yaşıyorum. İstemedim söylediğim bir yalanın kurbanı oldum. İlk kez kendi isteğimle ondan uzağa düştüm. Ama yine çaresizim. Yapabileceğim tek şey var, bildiğim üç telefon numarasını da aralıksız olarak çeviriyorum. O buğulu sesi duyuncaya dek daha kim bilir kaç kez elim telefonun soğuk tuşlarına gidecek. Bu bir yakınma değil; tam tersi, bu eylem düşünmenin, sevmenin, hissetmenin hazzını ve hüznünü bir arada yaşıyor bana...

12.

Beşinci gün annesi aradı, haber aldığımı, iyi olduğunu söyledi. Nerede olduğunu ise bütün ısrarlarıma rağmen söylemedi. Onunla yeniden görüşürlerse beni aramasını sağlamasını rica ettim ondan. Birkaç

saat sonra Elda, annesine bıraktığım numaradan aradı beni, sesi oldukça sakindi. Telefon numarasını bırakmak için onu defalarca aradığımı söyledim. Daha inandırıcı olmak için Bahar'ın da bir gün önce buraya geldiğini, inanmazsa kendisine sorabileceğini söyledim. Hemen ardından da telefonu Bahar'ın eline tutuşturdum. Bahar'a, lütfen bana acı, beni yalancı çıkarma der gibi bir ifadeyle bakıyordum. Aslında gerçekten acınacak durumdaydım.

Hemen ertesi gün yola çıktım, İstanbul'a vardıktan sonra annesine gittiğini öğrendim. Yanına gelmek istediğimi, onu görmezsem çıldırabileceği-mi yalvar yakar anlattım. Sonunda onu ikna ettim.

Annesi de, o da nezaketi elden bırakmayan bir soğuklukla karşıladılar beni. İlk birkaç gün böyle geçti.

Üçüncü günden sonra karşılıklı sorgulama başladı. O bana Foça'nın hesabını soruyor, ben kayıp olduğu günlerin. Bir akşam şiddetli bir kavganın sonunda eşyalarım dışarıya atıldı. Her şey bitmek üzereydi.

Çekip gidebilseydim...

Gidemedim.

O günlerden bende kalan tek duygu, onunla birlikteyken daha onlarca kez karanlığına düştüğüm çaresizliktir. Sonraki günlerde onu kaybetmek riskine rağmen bu delice hareketi nasıl yaptığımı çok düşündüm. Kendime mi Elda'ya mı güveniyordum? Ne olursa olsun aptalca bir güvendi. Bunu sonra anladım. Gerçekten onun söylediği gibiyse; Foça'ya gidişim ilişkimizin seyrini değiştirdiyse ne yapabilirim?

Durumu tersine nasıl çevirebilirim? Bunu çok düşündüm, ne yazık her seferinde yıkılmaz bir duvar gibi bu yolculuk karşıma çıktı. Hep bir koz olarak kullandı bunu. Her seferinde beni çaresiz ve pişman bıraktı.

Bu durumda söylenecek söz bitiyor.

İnsanlar davranışlarından sorumludur. Ben davranışımın sorumluluğunu kaldıramadım. Savunmasız kaldım. Bu sefer yaşadığım çaresizlik öncekilerin hepsini yuttu, bitirdi. Acı, hissettiğim şey olmaktan çıktı, adeta bir parçam oldu.

Başlangıçtan bir yıl yirmi üç gün sonra...

13.

Bahar'dan boşandım. Mahkemeye giderken onu arabamla evden aldım. İkimiz de sakin görünmeye çalışıyorduk, ama değildik. Hakim bir sürü teferruattan sonra başka söyleyeceğiniz var mı dedi, hayır dedik. Bizi boşadı. Kapıda birbirimize sarıldık, iyi şanslar dileyip ayrıldık.

Önceki gece, taşındığım yeni evde Elda bana, sen haklısın, dedi, galiba kime âşık olduğumdan emin değilim, belki de ikinize birden âşığımdır. Bunu söylerken yüzünde yine o alaycı, tanıdık gülümseme

vardı.

Ben gerçekte Latife âşık olduğumu, ama ona güvenmediği için benimle birlikte olduğunu söylüyordum.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, herhalde kendine eziyet etmenin bir başka türü. Sonra ona âşık olup olmadığından emin değilim diye kendince manevra yaptığını sandı. Çünkü ben, kenefi söylediğimi onun ağzından duymaktan pek hoşlanmamıştım. Ertesi sabah duruşma vardı. Bu itiraf için uygun bir zaman değildi. O gece ayrı yattık. Sabah o uyurken evden çıktım. Her gün birkaç kez telefonlaşmamıza rağmen o gün bütün gün telefonla onu aramadım. O da beni aramadı. Akşam kafede karşılaştık. Aramadığına göre herhalde bo-sanmadın, dedi. Bir gün önce söylediklerini unutmuş gibiydi. Boşandığımı söyledim. Galiba inanmadı.

Birlikte oturup konuşacağımızı umuyordum. İşi olduğunu, birazdan ayrılacağını söyledi. İşinin ne olduğunu söylemediğine göre Latif buralarda olmalıydı. Gidersen bu kez gerçekten biter, dedim. Bunu bir tehdit olarak algıladı.

İnsan ancak güçlüyken tehdit edebilir; sabah karısından ayrılmış, bir gece önce de sevgilisi tarafından sevilmediği ima edilmiş biri ne kadar güçlü olabilirdi ki. Ama bunu bir tehdit olarak düşündüğüne göre bilmediğim bir gücüm olmalıydı. Ayağa kalktım, en umursamaz halimi takınarak, hoşçakal, dedim.

Kapıdan çıkarken ne yaptığımdan hiç de emin değildim oysa. İçimden peşimden koşmasını, bana sarılmasını, özür dilemesini istedim. Bir mucize gibi dilediğim oldu. Durup onu bekledim, yanıma kadar geldi, bana sarıldı ve şöyle dedi:

"Bana biraz zaman tanı."

"Sana sonsuza kadar zaman tanıyorum," dedim.

Mucize yoktu.

Yolda bir hayalet gibi yürüyüp eve geldim. Her zamanki gibi olacaktı. Bir iki günü Latifle geçirdikten sonra bana dönecek, onunla bir daha görüşmeyeceğini, zaten aralarında bir şey olmadığını söyleyecek, ben de bunu kabul edecektim. Aşk böyle bir şeydi. İnsanın gücünü alan, kişiliğini zedeleyen, zaaflarını açığa çıkartıp karşısındakinin hizmetine sokan bir şey. Aşka muhatap olan kişi âşık olanın zaaflarının üstüne basarak yükselir, egemenliğini böyle kurar. Egemenlik arttıkça âşık olanın kişiliği giderek zayıflar, sonunda teslim olur. Artık âşık olan için esaret, âşık olunan içinse sonsuz özgürlük vardır.

Elda için durum farklı.

O benden aldığı özgürlük iksirini, Latifte tüketiyor.

Onunkisi bir tür dağılma.

Ertesi gün telefonla aradı. Akşam sekizde buluşmak için sözleştik. Yarım saat geçmesine rağmen gelmeyince meraklandım. Gerçi bu onun huyuydu. Her zaman geç gelirdi. Galiba bir şeyler olduğunu

hissettim. Telefonla evini aradım. Ağlıyordu. Sesi gerçekten kötü geliyordu. Gelmemi ister misin, diye sordum, evet deyince koşarak eve gittim. Ne oldu diye sordum. Söylemek istemedi. Latifle ilgili bir şey olduğunu anladım, ısrarla sormama rağmen anlatmadı. Kızgındım. Ne olursa olsun onun için ağlaması

beni deliye döndürdü. Bağırıp çağırmaya başladım. Üzerime atlayıp bana vurmaya başladı. Bir yandan da beni merdivenlere doğru itip dışarıya atmaya çalışıyordu. Delirmiş gibiydi, onu zor zaptedi-yordum.

Sonunda onu sıkıca tutmayı başardım. Kollan yavaş yavaş gevşedi ve kendini tamamen bana bıraktı. Onu koltuğa oturttum, bu hali inanılmaz çekici geliyordu. Teskin etmeye çalışırken yavaşça okşamaya ve öpmeye başladım. Şiddet şefkate, şefkat şehvete dönüşmüştü. Tahrik olmuştum, o âna dek olmadığım kadar çok tahrik olmuştum. Onu şaşkın bakışları arasında alelacele soymaya başladım. Karşı koymadı.

İstediği için mi, yoksa karşı koyacak gücü olmadığı için mi bilmiyorum. Aynı hızla kendim de soyundum.

İkimiz de çırılçıplak kalınca bir şey beni durdurdu. Korkunç bir mide bulantısı ile tuvalete zor yetiştim. Yan baygın tuvaletin soğuk taşlarına uzanmışım. Neden sonra Elda'nın sesiyle kendime geldim. Beni kolumdan tutup odaya götürdü. Giyinmişti.

Benimle buluşmak için kafeye doğru gelirken yolda Latif'le karşılaşmış. Latif konuşmamız gerek demiş, Elda işi olduğunu söyleyince önemli olduğunu ve kısa süreceğini söyleyerek onu ikna etmiş. Birlikte eve gitmişler. Latif onu çok sevdiğini ama artık bu üçgene dayanamadığını, seçimini yapması gerektiğini söylemiş. Aralarında tartışma çıkmış. Elda Latifi kovmuş. Latif de ağlayarak evi terk etmiş. Giderken de Elda'ya ağza alınmayacak küfürler edip, tehditler savurmuş. Sonradan öğrendim, tehdit ve küfürden ben de nasibimi almışım.

Bir süre sonra Elda yalnız kalmak istediğini söyledi. Evden ayrıldım.

Gece neredeyse hiç uyumadım. Onu yalnız bıraktığım için pişman olmuştum.

O hep intihara yakındır. Benim gibi. Geçmişinde de bir intihar teşebbüsü olduğunu anlatmıştı bir kez. Onu zor kurtarmışlar. Bunu tekrar deneyeceğini biliyorum.

(Bizim gibiler ölümlerini Tanrı'nın eline bırakamazlar.

Kendi irademizle gelmediğimiz bu dünyadan kendi isteğimizle çekip gitmek güçlü bir duygudur.

Ama bunu hep erteleriz.

Tanrı'yla Rus ruleti oynar gibiyizdir.

Bir gün daha yaşamak, tetiği boşa çekmek gibi bir şeydir.)

Umarım Elda'ya bu kez mermi rastlamaz, diye düşündüm.

Ertesi sabah erkenden onu aradım. Telefonları cevap vermedi. Uyuduğunu düşünerek bir süre bekledim.

Yeniden aradım ama cevap yoktu. Evden çıkarken ona yakın bir yerde ev kiralamış olmamın isabetli bir karar olduğunu düşünüyordum. Beş on dakika içinde evine vardım. Kapının önünde, bendeki anahtarları

dün akşamki kavga sırasında fırlatıp attığımı anımsadım. (Her kavgadan sonra bunu yapmak adetim olmuştu.) Zili çaldım ama yanıt yoktu. Sokak kapısını alt kattakilere açtırıp yukarıya çıktım. Daire kapısını

yumruklamaya başladım. Evden hiç ses gelmiyordu. İntihar ettiğini düşünüyordum. Perişan olmuşum.

Hıçkırarak ağlıyordum. Kendime, Latife, herkese kızılıyordum. Onu yalnız bırakmamalıydım. Çaresizce oraya çöktüm. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, dışarıya çıkıp onu aramaya karar verdim. Belki de evde değildi. Beyoğlu'ndaki bütün kafelere, gidebileceği her yere baktım. Bulamadım, bulamadım onu.

Hava kararmıştı. Tekrar evine uğradım. Yoktu. Eve döndüm.

Çaresizlik bir kez daha gelip buldu beni. Ne yapacağımı bilemedim. Polise gitmeyi, ailesine haber vermeyi düşündüm; sonunda kendimi teskin etmeye çalışarak, kolay olanı yapmaya, sabaha kadar beklemeye karar verdim.

Yan uyanık kâbuslar görerek ve kuru sulu, evde ne varsa bolca içerek sabahı zor ettim. Kâbuslarımdan birinde Elda kıpkırmızı giysiler içinde -saçları ve gözbebekleri de kırmızıydı- göğşe doğru yükseli-yordu. Bir ara elini aşağıya bana uzattı, onunla gitmek istiyordum, elini tutmaya çalıştım ama ulaşamadım.

O bir yandan yükselirken, diğer yandan kolu uzuyor, bu şekilde beni tutmaya çalışıyor. Nihayet elini kavradığımda ise uzamış kolu omzundan koparak elimde kalıyor. Bu kez öbür kolu uzamaya baş-lıyor ama o da kopuyor. Elimde Elda'nın uzamış iki koluyla şaşkın kalıyorum. Elda bulutların arasında kayboluyor.

Bu kâbusla kan ter içinde uyandım. Sabah saat 8 gibiydi. Alelacele evden çıkıp Elda'mn evinin kapısına geldim. Zili çaldım ama yine cevap yok. Artık paniklemeye başlamıştım. Ne yapıp edip eve girmeliydim.

Yandaki binanın çatısından eve girebilirdim, çatıya bakan bir pencere vardı ama oraya nasıl çıkacaktım.

Belki en üstteki daireden çatıya çıkılabilir-di, illa ki çıkılacak bir yer vardır. Bu düşünceyle binaya girip en üst kata kadar çıktım. Merdiven boşluğunda herhangi bir çıkış yeri görünmüyordu. Ne diyeceğimi bilemeden, karşımda duran dairenin kapısını çalmaya başladım. Bir süre sonra uyukulu bir kadın sesi, "Kim o?" diye seslendi.

"Lütfen açar mısınız?"

"Kimsiniz, ne istiyorsunuz?"

"Efendim, ben yan binada oturuyorum, lütfen hayati bir durum var."

Kadın güvenliği elden bırakmayarak kapıyı hafifçe araladı. Orta yaşlı ama oldukça güzel bir kadındı. Belki sarı boyalı saçlarından; belki uykudan mı, uykusuzluktan mı ama bu halde güzelliğini daha da dışa vuran davul gibi şişmiş gözlerinden, belki de üzerindeki kırmızı parlak bir kumaştan yapılmış sabahlığından kadının konsomatris olduğunu düşündüm. Bu düşünce, kadının konsomatris olduğu düşüncesi beni nedense rahatlattı. Bana yardım edebilirdi.

"Günaydın, affedersiniz, sizi rahatsız ediyorum, belki de uyandırdım, ama bu hayati bir durum, yardımınıza ihtiyacım var."

Sesim nasıl çıktıysa, kadın yumuşak ve teskin edici bir ses tonuyla "Bir saniye durun, sakın olun. Ne oldu anlatın bana," gibilerinden bir şey söyledi.

"Çatıya çıkmam gerekiyor, sizin evden çatıya çıkış var mı acaba? Çatıdan eve girebilirim."

Bu arada kadın kapıyı iyice açmış, ben de antreye adımımı atmıştım. Konuşurken bir yandan da yukarıya bakıyor, tavanda çıkış için bir yer arıyordum.

"Çatıya terastan çıkabilirsiniz ama bana ne olduğunu söylemelisiniz."

Ona kısaca Elda'yla kavgamızı ve iki gündür kayıp olduğunu, hayatından endişe duyduğumu anlattım.

"Peki, hemen gelin, bakın bakalım çıkabilecek misiniz?" diyerek beni terasa götürdü.

Düşündüğümünden daha kolay olmuştu. Kendimi çatıya doğru çekerken kadın ardımdan, "Dikkatli olun!"

diye bağıırıyordu.

"Ölümün kendisi içimizdedir."

14.

Elda kanepede ölü gibi yatıyordu.

Evin her zamankinden daha dağınık olan görüntüsü tüyler ürperticiydi. Her yeri, sehpanın ve hep oturduğu koltuğun üstünü sayfalan dağınık bir şekilde bırakılmış son günlerin gazeteleri, haftalık, aylık dergiler kaplamış; kül tablaları ağzına kadar sigara izmaritleriyle dolmuş; sehpanın hemen yanında duran diğer koltuğun üstünde belki günlerdir giyip çıkardığı kıyafetler küçük bir tepecik oluşturmuştu. Kapının girişi ve mutfak, çöp torbalıyla adeta kuşatılmış, mutfak sehpasının üstünde bulaşık tabak ve bardaklardan yer kalmamıştı. Salonun hemen girişindeki, üzerinde hiçbir zaman yemek yenilmemiş gibi duran yemek masasının üstü, uzun zamandır yazılabilecek her yere not aldığı

kâğıtlarla kaplanmıştı. Her yer toz içindeydi, renkler seçilemeyecek kadar toz.

İçeriye girer girmez yüzüme vuran aşırı sıcak hava ve tuhaf ekşimsi bir kokuyla irkildim. Kanepede öylece uzanmış yatıyordu. Çırılçıplaktı. Ölü gibi duran vücudu zaten can çekişmekte olan eve de ölü bir hava katmıştı. Evin sıcaklığına karşın vücudu buz gibiydi. Buna karşılık yüzü inanılmaz bir biçimde aydınlıktı, evin loşluğunu silip atacak kadar. Onu öpüp, okşamaya başladım. Ruhunun okşamalarına yanıt verdiğini hissediyordum. Kollarının arasından gireceğim yeri bulmakta zorlandım; ama yumuşak bir giriş olmuştu. Saatlerce boşalmadan üstünde kaldım. Altımızdaki örtüyü ıslatacak kadar terle-miştim.

Vücudumdan akan terler mi onun vücudunu da ıslatmıştı yoksa o da terliyor muydu ayırdına varamadım.

Nihayet sevişmenin sonlarına doğru yüzünde bir ifade belirmeye başladı, acı duyar gibi bir ifade. Biraz sonra da büyük bir gürültüyle boşaldı. Canlanmıştı.

15.

Elda'ya iki gün sonra Beyoğlu'nun dar sokaklarından birinde rastladım.

İyi görünüyordu.

Latifle buluşmaya gittiğini söyledi.

Sana yaptıklarından sonra mı? Neden, diye sordum.

Konuşması gerekiyormuş.

Bizim de öyle, dedim.

"Bana biraz zaman tanı, seni seviyorum, zamana ihtiyacım var, lütfen!"

"Hayır, kendini kandırma, beni değil onu seviyorsun. Ama olur böyle, hoşça kal!"

Hiçbir şey söylemedi.

Hoşça kal bile diyemedi

Yüzüme bakamadı.

Ama kararını vermiş gibiydi.

Onu seçmişti.

Arkamı dönüp, boşluğa doğru yürümeye başladım.

16.

Bir kez daha ayrıldık.

İçimde tuhaf bir huzur vardı. Şu andan, şu saniyeden itibaren hayatımda o yok diye düşünmek beni rahatlatmıştı, hafiflemiştim, kendimi özgür hissediyordum. Onun için kaygılanmak, onun hastalıklarıyla hasta olmak, o sevindiği zaman sevinmek, o istediği için oturmak, o istediği için kalkmak zorunda değildim; defalarca anlattığı hikâyeleri dinlemeyecektim artık, saçma sapan solculuk tartışmaları yapmayacaktım.

İntihar tehdidine, terk edilme kaygısına, aldatılmaya daha ne kadar dayanabilirdi insan.

Ona âşıktım, evet ama bu imkânsız bir aşkı, bu bir hastalıktı, tedavi edilmesi gereken bir hastalık.

...bu hastalıktan kurtulmam için bir fırsat bu, Tanrım kuvvet ver bana. Biraz önce bağışladığın huzuru alma benden.

17.

Kötü kader, kötü şans.

Yolda Latif'le karşılaştım. Omuzlanınız birbirine çarpacak kadar yakın, geçtik birbirimizi. Elda'yla buluşmaya gidiyor olmalı. Üç beş adım attıktan sonra bir hisle arkama baktım. Latif dönmüş bana doğru yürüyor. Bir an aklıma Elda'nın onun hakkında söyledikleri, deliliği, tehditleri geldi. Olabildiğince serinkanlı

ama bir kavgaya da hazırlıklı, bekledim. Yanıma kadar yaklaştı, bir an hiç konuşmadan gözlerimin içine baktı, ters bir şey söylesen ne yapacağımı düşünürken, sakın bir ses tonuyla "Konuşalım mı?" dedi.

"Tamam," dedim "konuşalım."

Birlikte bir kahveye oturduk. Fazla zamanının olmadığını, tahmin ettiğim gibi Elda'yla buluşacağını söyledi.

Latifin anlattıkları inanılmazdı. Bugüne kadar Elda'nın söylediklerinin tam tersi. Elda, Latifin İstanbul'da başka kalacak yerinin olmadığı için mecburen onu misafir ettiğini, bundan pek de hoşlanmadığını söylerdi.

Latif, "Beni zorla çağırıyor, bazen ağlayarak, yalvararak... Onu üzmemek istemediğim için ona uğruyorum. Bu işte ben zaten yokum. El-da'yı çok severim ama bir arkadaş gibi. Bunu ona da söylüyorum. Ama anlamak istemiyor," gibilerinden

bir şeyler söyledi.

Ona geçen gün Elda'nın evinde neler olduğunu sordum. Anlatmaya başladı:

"Elda o gün İstanbul'a geleceğimi biliyordu. Aranızdaki ilişkinin bittiğini söylemesine rağmen devam ettiğini biliyordum. Bu yüzden beni aradığında kendisinde kalamayacağımı söyledim. Ama o,

geldiğim andan itibaren ısrarla beni aradı ve eve çağırdı. Sonunda biraz durup giderim diye düşünerek razı oldum. Hem de bu meseleyi konuşup kafamı tamamen netleştirebilirdim de. Bütün bu ısrarlı aramalara ve seninle olan ilişkisinin bittiğini tekrar teyid etmesine rağmen akşam yedi gibi evine gittiğimde oldukça soğuk karşıladı

beni. Beni çağırdığına pişman olmuş gibiydi. Zaten fazla durmak niyetinde değildim, bunu ona söyleyince bağırp çağırmaya başladı. Hepinizin Allah belasını versin diye -sanınm burada seni de kastediyordu-avazı çıktığı kadar bağııyor, ikimize ağza alınmayacak küfürler ediyordu. Onu yeterince tanıyordum.

Böyle durumlarda üstüne gitmek onu daha da çileden çıkarırdı. Teskin ederek gönlünü aldım. Biraz sakinleşmişti ama tedirginliği sürüyordu. Bir süre senin de bildiğin o paranoyalarından, takip edildiğinden, sessiz telefonlardan falan söz etti, sonra, 'Biraz dışarıya çıkmalıyım, beni bekler misin?' dedi. 'Nereye gideceğini söylersen neden olmasın,' dedim.

Bir süre sustu, sonra saate bakarak 'On dakika sonra S. ile buluşmalıyım, beni bekliyor,' dedi. Çok kızmış, çok sinirlenmişim, yine de sakin olmaya çalışarak. 'Neden çağırdın öyleyse beni,' dedim. Aynı anda da yerimden kalkarak kapıya yöneldim. Bir süre kapıya doğru gidişimi seyretti. Sanırım gidemeyeceğimi düşünüyordu ama kararlı olduğumu

görünce peşimden koşup gitmemem için yalvarmaya başladı. Ona sana gitmesini, doğrusunun bu olduğunu, aramızda onun istediği gibi bir ilişki olamayacağını, özellikle böyle üçlü bir ilişkiyi sürdüremeyeceğimi anlattım. En doğru seçenek seninle birlikte olmasıydı. Ben onun için bir fanteziyim, gerçekte o seni seviyor.

Neyse, peşimden bağırmaya, ağlamaya, yalvarmaya başladı. Onu orada öylece bırakıp çıktım."

Son sözleri, "O gerçekten seni seviyor, onu bırakma," oldu.

Anlattıkları Elda'nın anlattıklarının tam tersiydi. Biri yalan söylüyordu, ama kim?

Latif, Elda'nın kendisini beklediğini, bana anlattıklarını ona da anlatacağını söyleyerek kalktı. Ona giderken, Elda'nın bu buluşmadan ve konuşmalardan haberinin olmaması gerektiğini söyledim. "Tamam,"

dedi, "söylemem, duyarsa kim bilir neler düşünür."

18.

Ertesi sabah erken bir saatte Elda aradı. Görüşelim mi dedi, görüştük. Buluşacağımız kafeye rahatlamış

ama üzgün bir ifadeyle geldi. Küçük bir gülümseme yüzünün bir yanını aydınlatıyor; diğer yanında, aynı

küçük gülümseme yerini hüznü bir loşluğa terk ediyordu. "Bitti," dedi, "artık gerçekten bitti." Ardından ezberlenmiş bir replik: "Zaten bir şey yoktu."

(Bir seferinde bana Latifle olan ilişkisinin sadece cinsellikle sınırlı olduğunu söylemişti.) Anlaşılan Latif gitmişti. Her zaman olduğu gibi onun gidişinin acısını bende dindirmeye geldi, diye düşündüm.

Kafeden kalkıp Beyoğlu'nun insana her zaman huzur veren arka sokaklarına saptık. Havada hafif bir loşluk ve insanın sinirlerini yatıştıran bir serinlik vardı. Sanki haftada birkaç kez dolaştığım o yerler yabancı

bir şehrin sokaklarıydı ve ben kendimi öylesine huzurlu ve dingin hissediyordum. Yanımda yürüyen şu kadın da sanki benim bir yıldır gece gündüz birlikte olduğum sevgilim değil, ilk kez karşılaştığım ve dilini dahi bilmediğim yabancı bir kadındı.

Uzun süren sessizliği Elda bozdu: "Akşam ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır," dedim, gerçekten de ne olup bittiğini bilmek istemiyordum. İstedğim tek şey dün akşamdan beri elde ettiğim huzurun bozulmamasıydı.

Ama biliyordum ki anlatmadan rahatlayamaya-caktı. Bu yüzden belki de, onun rahatlamasını istediğim için

"hayır" dedikten beş on saniye sonra "Sen bilirsin, çok istiyorsan anlat," dedim.

Bir süre sustu. Sanırım ses tonumdaki umursamaz ifade onu rahatsız etmişti. Buna rağmen anlatmaya başladı:

"Akşam saat sekizde Latifle buluşacaktım. Saat sekiz buçuk gibi, tam kalkmak için ayaklanmışken geldi.

Keşke biraz daha önce kalksaydım ve hiç görüşmeseydik onunla. Böylesi çok daha iyi olacaktı. Çok sessiz ve durgundu. Birkaç kez konuşmayacak-san kalkalım dememe rağmen, yerinden kıpırdamadı.

Nihayet on bir gibi kalktık. Benimle gelmemesi için çok dua ettim ama gelmeye niyetliydi. Ona gelme diyemedim. Eve girdikten sonra da sessizlik bozulmadı. Bir saat kadar sonra yatmak istediğimi söyledim ve onu salonda yalnız bırakarak odama gittim. Sabah çok erken bir saatte kapımın çalınmasıyla uyandım.

Gidiyordu. 'Kusura bakma, seni uyandırdım ama gitmem gerekiyor, sana söylemem gereken bir şey var,'

dedi. Yataktan doğrulurken 'Saat kaç?' diye sordum. 'Yedi,' dedi, ardından hemen ekledi 'erken bir saat, kusura bakma.'

Bir süre sessizce kapının önünde durdu. Onu yatağa çağırmamı mı bekliyordu, ayılmamı mı anlayamadım. Neden sonra 'Seni seviyorum ama artık

bitti, hoşça kal,' diyerek kapıyı kapattı. Galiba bir süre kapının önünde durdu. Birkaç dakika sonra

daire kapısının kapandığını duydum. Senin anlayacağını, gitti, tamamen çıktı hayatımdan."

Elda bir süre sustu. Nasıl bir tepki vereceğimi merak ediyordu herhalde. Hiçbir şey söylemeden hafifçe koluna girdim. Bir süre daha ara sokaklarda dolaşip caddeye çıktık. Caddeye çıkar çıkmaz kolunu çekti.

Sanırım hâlâ onunla karşılaşabileceğimizi düşünmüştü. Bunu ona söylediğimde tepkisi sert oldu. Beni aptal olmakla, gerçekleri görmemekle suçladı. Latif bile bunu anlamışmış, o yüzden o gece olay çıkarmış.

Ağlayarak evi terk etmiş, falan...

Ona söylemem gerekeni söylemedim.

Akşam eve gittik, benim evime. Onu yıkadım, sonra çıplak vücudunu saatlerce seyrettim.

Çıplak halde sırtüstü kanepeye uzanması aramızda, konuşulmamış bir işaretti; bir süredir sevişmelerimiz böyle başlıyordu. Yavaşça yanına sokulup, sırtını öpüp okşamaya başladım, okşamalarım sertleştikçe aldığı hazzın arttığını hissediyordum.

Bazen oynadığımız tecavüz oyunu başlamak üzereydi.

Başlangıçtan üç ya da dört yıl önce...

19.

Hafta ortası bir günün öğleden sonrasına denk gelen bir saatti. Dışarıda açık bir hava vardı. Kafede ondan başka kimse yoktu. İçeriye girdim. Onun da oturduğu karşı duvarın önündeki deri kaplı sedirlerin sol köşesine oturdum. O benden birkaç metre uzaktaydı. Sigara ve çay ya da kahve içiyordu. Bana baktı; bir an, sadece birkaç saniye göz göze geldik. Kurumuş bir dal gibi zayıftı, renksizdi. Anlamını dışa vurmayacak kadar da katı. Neden sonra kalktı, arkasına bakmadan dışarı çıktı ve yolun yukarısına, caddeye doğru yürümeye başladı.

Onunla ilgili hiçbir şey düşünmediğimi hatırlıyorum. Bir hayalet gibiydi. Orada oturuyordu, birden yok oluverdi. Hiçbir duygu oluşturmadı bende; ne acıma ne de başka bir şey. Hayatla çok cebelleştiği ortadaydı. Onu tekrar o haliyle gördüm mü hatırlamıyorum. Gözlerim görmüşse bile, aklım ve kalbim görmezlikten gelmiştir. Sonra, demek yıllar geçmiş aradan, o ünlü bir yazar olma yolunda ilerlerken, onu tanıdığımı söyleyip durdum sağda solda. Gerçekten de tanıyordum. Onunla daha önce karşılaşmış, bakışmış, hatta sözün geçersiz olduğu bir anda konuşmuştum. Bu yüzden tekrar karşılaştığımda, yine o kafede, tanışık gibi davrandım ona, öğütler verdim.

Başlangıçtan yedi ay önce...

20.

Onunla ilk tanıştığım gün, 1998 yılının bir mayıs akşamıydı. Şehrin işlek caddelerinden birinde, Viyana usulü küçük bir kafede, burjuva özentisi, zıpır bir gazeteci olan arkadaşım ile oturuyordum. Ka-

feye yeni gelmiştik ve havadan sudan bir muhabbete henüz başlamak üzereydik. Arkam kapıya dönüktü, nedense kapı açıldığında gözücuyla oraya doğru baktım. İçeriye ilk bakışta yaşlı mı, genç mi olduğu belli olmayan, oldukça esmer, kılığında pek de o kafenin müdavimi olmadığı sanılabilecek hüzünlü bir kadın girdi. Kadın oturmak için yer aranırken, yanımdaki gazeteci müsveddesi, "Hadi yine dört ayak üstüne düştün, işte tanışmak için can attığın kadın.." diyerek, benim bir şey söylemememe fırsat vermeden kadını masamıza davet etti. Kadın, arkadaşımın gürültüyle çektiği sandalyeye otururken, ben de yakınlaşınca yabancı

gelmeyen bu yüzü tanımaya çalışıyordum. Ama patavatsız arkadaşım bu eğlencemi elimden almakta gecikmedi. "İşte" dedi "kaç gündür sorduğun ünlü yazar Elda." Sonra hemen ona döndü, "Seninle tanışmak için can atan bu adam da, sevgili arkadaşım S."

Tanışmamız böyle oldu. Gerçekten de bir süredir, yakın zamanda birkaç kitabı birden basılan ve büyük ilgi gören, bana kalırsa gördüğü ilgiyi de fazlasıyla hak eden Elda ile tanışmak istiyordum. Ama keşke bu tanıştırmayı benim zevzek gazeteci arkadaşım yapmasaydı. Çünkü sonraki bütün uğursuzluktan ona bağladım. Elda, teşekkür ettikten sonra, kendine limonlu bir çay ısmarladı, bir sigara yaktı, son zamanlarda kendisine yapılan saldırılardan şikâyet etti ve bir süre sonra da kalkıp gitti. Ben ona neler anlattım, inanın bilmiyorum. Hayalimde canlandırıdığım ve az buçuk -hayalimde- âşık olduğum insan o değil gibiydi. Daha doğrusu onun insan olup olmadığından bile emin değildim. Bir hayal gibi gelmişti, ve öylece de çekip gitti.

Bir daha onu uzun süre göremedim. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir gün yolda karşılaştık. O

beni tanımayınca, ben de kendimi tanıtmaya cesaret edemedim.

Yaz boyunca, arada bir, o ilk tanıştığımız Viyana usulü kafeye uğradım durdum, ama onu bulamadım.

Nihayet aradan dört ay geçtikten sonra, bir eylül ayında, yine aynı kafede yanında bir erkekle otururken gördüm onu. Başka boş masa var mıydı bilmiyorum ama yanlarındaki boş olan masaya, arkadaşımınla birlikte, oturduk. Otururken, beni tanıyabileceğini hiç hesaba katmadığım için, tanışa da ta-nımasa da ayıp kaçmayacak bir şekilde, başımı hafifçe eğerek bir nezaket selamı verdim. Ama o, beni tanımişti ve selamıma, merhaba, nasılsınız, gibilerinden bir karşılık verdi. Heyecanlanmıştım. "Sağ olun," diyebildim.

"Sakal bırakmışsınız, ama yine de sizi tanıdım. Ne yalan söyleyeyim, eski haliniz daha iyiydi." "Öyle mi?"

Zaten öylesine bırakmıştım. Bir tür üşengeçlik işte. Siz neler yapıyorsunuz?" "Hiç, gazetede yazmaya başladım. Bütün zamanımı

alıyor. Neyse biz kalkmak üzereydik. Size iyi akşamlar. Hoşça kalın." "Size de."

İşte aramızda geçen bütün konuşma buydu.

Yanımdaki arkadaşımın göre iş tamamı. Doğrusu dört ay önceki halimi hatırlaması beni de bayağı

ümitlendirmişti, ama çekip gitmişti de, üstelik yanında bir erkekle birlikte. Benimle ilgilenseydi orada daha fazla otururdu, ya da en azından tekrar görüşmek için bir ortam yaratırdı. Ümitlenmem sanırım boşunaydı.

Daha sonra bu olayı aramızda konuşurken, "Kalkmam gerekiyordu," dedi, "hiç istemediğim halde..." "Seni aylardır arıyordum. Nedense ilk tanıştığımız gün aklımda başka bir şehirde yaşadığın kalmış. Seni birkaç

kez çevre meyhanelerde, barlarda aramıştım. Tam umudumu yitirmişken yeniden karşılaşmamıza çok sevinmeme rağmen kalkmak zorundaydım. Ama yeniden karşılaşabileceğimizi düşünüp, rahatlamıştım."

Yeniden karşılaşmamız iki ayı buldu, ilişkimizin başladığı o meşhur kitap fuarı günlerini.

Başlangıçtan yirmi ay sonra...

21.

Şimdi o yurtdışında bir yerlerde.

İlişkimizin başlamasından bu yana tam yirmi ay geçmişti. Ama her şeye, bütün olumsuzluklara ve benim ruhen çöküşüme rağmen onunla hâlâ beraberdim. Benim üzerimde bıraktığı etkiyi ve ondan asla kopamayacağımı bu günlerde yaşadığım bir olaydan sonra bir kez daha anladım.

Yirmi aydır gözüm kimsenin gözüne, elim kimsenin eline değmemişti. Bu yurtdışı gezisi sırasında nedense geriye dönmeyecek gibi bir his vardı içimde. Bu saçma sapan, hiçbir tutarlılığı olmayan saplantının bende oluşturduğu ruhsal çöküntü, onu kaybetme paranoyasına dönüştü, bu paranoya da ondan sonraki olası

koyu yalnızlığı şimdiden hissetmeme neden oldu. O beni bırakmadan ben onu bira-kabilirsem daha az acı

çekeceğimi düşünmeye başladıkça etrafıma alıcı gözle bakmaya, etrafıma baktıkça da ilgilenebileceğim ve benimle ilgilenen kadınları görmeye başladım.

Elda'nın aracılığıyla tanıştığım ve uzun zamandır ne gördüğüm ne de kendisinden haber alabildiğim Janet'le bu aralar karşılaştım. Birlikte yemeğe gitme teklifimi hemen kabul etti. Yeni açılan bir şarapevinde başlayan gece onun evinde sonlandı.

Onunla seviştim. Yirmi ay sonra bir başka kadınla sevişmek, tanımadığım bir ülkeye gitmek gibi bir şeydi.

Dokunuşlar, öpmeler her şey acemice. Partnerimin uyumasından sonra sabaha kadar oturup düşündüm.

Janet'le sevişmekten hoşlanmıştım, iyi bir sevgili, yaralarım için bir merhem olabilirdi, üstelik Elda'nın oralarda beni aldattığını düşünüyordum. Evet, pişman değildim. Ama Elda'dan

vazgeçemedim, vazgeçemezdim.

O geceden geriye kalan, koyu bir hüzdür.

Hayır bu aşk olamaz, sadece aşk olamaz. Aşkın üstünde birşey olmalı; henüz tanımlanmamış, adı konulmamış bir şey. Sevdiğim birçok insandan günlerce, aylarca uzakta kaldığım oldu; bu denli bir özlem büyümemişti içimde. Ondan ayrıldığım günden bu yana midemin ortasına oturan bir kütle her gün büyüye büyüye beni kuşattı. Aklımdan bir an, bir saniye bile çıkmıyor, onu deli gibi merak ediyorum. Ona bir şey olacak korkusu öyle bir yapıştı ki, ne yapsam kurtulamıyorum bu korkudan.

Elda'yla birlikte oturduğumuz hiçbir yere gidemiyorum. Hayali ortaya çıkacak diye mi? Belki bu korkutuyor beni, bu korkuya alışmak istemiyorum.

Bugün uzun bir aradan sonra onun evine gittim; ona ait bir şeyin içinde olmak için, sanırım.

"Bugün pazar. Sensiz geçen dördüncü pazar. Nedense en çok pazar günleri hüzünleniyorum. Pazar günleri insan sevdikleriyle birlikte olmalı. Birazdan evine gitmeyi düşünüyorum. Orayı çiçek gibi yapmaya karar verdim. Bunu niye yapacağımı bilmiyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermek için mi? Şayet buysa, saçma. İnsan, sevgisini ancak sevginin kendi argümanlarıyla gösterebilir. Sanırım bunun -evini temizlememin- sana moral destek yapacağını

düşünüyorum. Burda kendini iyi hissetmen için elimden geleni yapacağım, bu senin için son yapacağım şey olsa da..."

Neden son, neden hep bir sona meyilliyim?

"Üstümdeki gerginliğin nedenini bir türlü çözemiyorum. Yokluğun mu? Evet, ama, buna alışmam gerekmez miydi? Yazmak sıkıntımı biraz olsun hafifletiyor, hatta sadece bunun için yazıyorum. İçimde bir çöl gibi, her saniye bir o kadar daha büyüyen özlem neredeyse beni delirtecek. Son günlerdeki rahatsızlıkların yüzünden duyduğum kaygılan buna ek-lesene! Niye delirmedim diye şaşıyorum.

Abarttığımı düşünebilirsin. Ama her an telefonun ahizesine giden sol elimi sağ elimin zorla zaptettiğini görseydin bana hak verirdin."

Yok olma duygusu başımı öyle döndürüyor ki, bunu anlatamam. Bütün insani edimlerden vazgeçmek geçiyor içimden. Yapmak istediğim her şeyden, olası basan ve konumlardan... vazgeçmek...

Özlem duygusuyla sanki yaralanmış gibiyim.

Bu yarayı iyileştiremiyorum.

Hayatım boyunca oradan oraya savrulmak istedim, ama olmadı. Boş vermek istedim, yapamadım.

Aldırmayayım dedim, fazlasıyla aldırdım...

"Neden yazıyorum biliyor musun? Delirmemek için. Bugün cuma akşamı, biraz önce bir sinemadan

çıktım.

Öylesine herhangi bir film izledim. Sadece zaman geçsin diye. Birkaç saati daha kurtarmak için. Sana aşığı; bunu daha basit, daha anlaşılır,

daha az kirlenmiş nasıl söylerim bilmiyorum. Kendimi bildiğim kadar seni de bilebilsem."

Artık ayın on beşi oldu, artık bitti. Nedense on beşine kadar gün tutuyordum. Orada kötü bir şeyler oldu, bunu hissediyorum: Beni aramamasından, te-lesekreterime bıraktığı mesajdan ve gövdeme sivri bir bıçak gibi saplanan ses tonundan, şu anda telefonunun kapalı olmasından...

Orada kötü günler geçirdi, evet, sıkıntılıydı, hastaydı, bunların hepsi doğru. Ama o kötüyken bana sığıncıydı, benden medet umardı...

Neler yazıyorum. Kafam karışık, kafam hiç iyi değil. Bundan sonraki hayatımı onsuz geçirme olasılığı, bu düşünce neredeyse beni çıldırtacak. Aslında bütün suç benim. Bir yerde yanlış bir şeyler yaptım. Ama Tanm, nerde, ne yaptım. Beni sevmesi için ne yapmalıyım. Mutlu olması, kendini iyi hissetmesi için ne yapmalıyım. Biri neden bana yol göstermiyor. Neden böyle yalnız bıraktılar beni. Neden benim kimsen yok.

"Peki ama ben kimim? Neden durmuş burda, gecenin bu saatinde seni düşünüyorum? Daha acıklısı, bundan kendimi alamıyorum. Neden tek başımayım ama öyle değilim? Neden yalnızım ama yalnız değilim? Ve neden senin varlığın benim ruhumu zorluyor?"

İnsan, kendini ya hayatın akışına bırakan, ya da hayatın akışına karşı direnen, her iki durumda da zavallı

bir yaratıktır. Zavallıdır çünkü kendini bıraksa da, dirense de sonuç aynıdır. Hayat her zaman galip gelendir. Ruhsal açıklanış, etik değerler, imgesel süreç ya da mistik boyut... bunların hepsi gerçeklik karşısında koca bir hiç'tir. Gerçeklik yalın ve çıplaktır. İnsan zekâsı ve duygusu, gerçeklik karşısında yanılsamaya kapılır, onu karmaşık hale getiren teoriler uydurur. Çıplak gerçek karşısında ortaya atılmış yüzlerce teorinin varlığı bunu kanıtlıyor. Her zaman teori, teori olarak kalır ve gerçekle baş edemez.

Bizler âşık oluyoruz ve psikolojik açıklamalardan medet umuyoruz. Şimdi burada oturup onu düşünmemi bir haz haline dönüştürebilseydim, bundan memnun olurum. Oysa bu canımı yakıyor. Yapmam gereken ise tamamiyle başka: Bunu olduğu gibi kabul edip, bu duruma yabancılaşmanın yolunu açmak. Bu bir durum, sadece bir durum. Ona âşık olmam da bir durum; nasıl bir psiko-teorik yaklaşımla açıklanırsa açıklansın.

Sadece dikkatim onun üzerinde.

Bu ayrılığı fazla trajik hale getirdiğimin farkındayım. Böyle mi istiyorum, bunu bilmiyorum. Bugün ayın on altısı, biraz önce onunla telefonda konuştum. Yanında bir arkadaşı vardı ve ondan tuvalete gitmek için izin istedi. "Bir arkadaş" dedi. Beni aldatıyor mu? Bu çok komik, böyle düşünmem. Elda için aldatmak diye bir şey yoktur. O sadece kafasına eseni yapar ve ne yaparsa doğrudur.

Ama neyse, anlatmak istediklerim asıl bunlar değil. Bugün ayın on altısı ve henüz belli olmamış olsa bile birkaç gün sonra Elda gelecek. Bu beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyor da. Nedenini bilmiyorum. Onu yeniden canlı görmek... tam hayaline alışımsın.

Ayrılık bitti. Sonsuz ayrılık?..

22.

Nihayet ayrılık bitiyor. Elda döndü. Havaalanına onu karşılamaya gittim. O gün giymek için aldığım bej keten bir takım elbise var üstümde. Ona iyiyim, ayaktayım mesajı vermek istiyorum. Ama yüzümden okunan ne bilmiyorum. Uçağın inmesine henüz bir saat var. Heyecanımı bastırmak için birkaç duble viski içtim. Sık sık tuvalete gidip aynada yüzüme bakıyorum. Yüzümde bir şey arıyorum, beni rahatlatacak, biraz daha ayakta tutacak, cesaret verecek bir şey. Her seferinde cesaretim biraz daha kırılmış geri dönüyorum. Yüzüm yok, korku dışındaki bütün ifadeler geri çekilmiş, bu gözler yaşamı değil ölümü imliyor.

Yüzünde o tuhaf gülümsemeyle çıkış kapısında göründü. Onu uzaktan izliyorum. Yaşadıklarıyla ilgili küçük bir ipucu arıyorum; yürüyüşünde, giysilerinde, gözlerinde... Belli etmeden etrafi kolaçan ediyor, gelip gelmediğimi dehşetle merak ettiğine eminim. Ona görünmeden çekip gitmek aklıma geldi gitti. Ürkek adımlarla yanına yaklaştım. Beni, belli etmemeye çalışarak, şöyle bir süzdükten sonra, "İyi görünüyorsun,"

dedi. Cevap vermedim, sesimin beni ele vermesinden korktum sanırım.

Sakin ve huzurlu bir hafta geçirdik. Anlatacak çok şeyi vardı, hepsini bir çırpıda anlatamayacak kadar çok.

Yorgun ve düşünceliydi. Arada gizli telefon konuşmaları yapıyordu. Konuşmaları içinde vurgu yaptığı

Belçikalı bir adam vardı. Onunla birbirlerine çok benziyorlarmış. Bütün o kötü günlerinde ona çok yardım etmiş. Ama takıntılı ve has-talıklıymış. Bir ara adam için "Belki de eşcinseldi," dedi. Bundan Elda'nın adamla yatmak istediği ama adamın böyle bir girişimde bulunmadığı anlamını çıkardım. (Elda cesurane fikirlerine ve öyle görünmesine karşın, ilk hareketi hep karşı taraftan bekler.) Bir hafta sonra birlikte tatile çıktık. Bu bizim ikinci tatilimizdi. İlkinde geçirdiğim o günleri hâlâ unutamam.

Sürekli yağın yağmur yüzünden odadan dışarıya çıkamamıştık. Ağır bir depresyonu atlatmak, olmazsa birlikte intihar ederek bu eziyete son vermek isteyen, bu yüzden küçük bir tatil yöresinde, küçük bir otel seçmiş bunalımlı bir çift gibiydik. Donuk yüz ifadelerimizle ve zorunlu durumlar dışında tek bir kelime bile konuşmadan geçirdiğimiz bu bir hafta gerçek bir cehennem azabıydı.

Bu ikinci tatilimizin biraz daha iyi geçeceğini umuyordum. Ama öyle olmadı.

Elda durgun ve düşünceliydi.

Galiba benden bir şeyler gizliyordu.

Ya da bir şey söylemek istiyor da cesaret edemiyor gibiydi.

Bu aramızda giderek artan bir gerginliğe ve olur olmaz şeylerden kavga etmemize neden oldu.

Sıralarsam; bir gece seks yüzünden, bir gece dans pis-

tinde, bir sabah kahvaltı sırasında tarih teorisi tartışırken, denize girme zamanındaki anlaşmazlıklardan...

O, sadece gece kulübünde dans ederken mutluydu. Diğer zamanlarını ya sessizce bir kenarda oturup çay içerek ya da uyuyarak geçirdi.

İstanbul'a döndükten sonra yolculuk için hazırlıklar yapmaya başladı. Yazın ortasında kalın giysiler ve yeni ilaçlar satın alıyordu. Ona, "Galiba yolculuk için hazırlık yapıyorsun," dedim.

"Sen iyice paranoyak oldun, nereden çıkarıyorsun bunu."

"Yazın ortasında aldığın bu kazak falan, yeni antibiyotikler, diğer ilaçlar..."

"Ne yani, giysi, ilaç alamaz mıyım? Bunun için senden yazılı izin mi almam gerekiyor. Sen iyice delirdin.

"Tatili de bu yüzden burnumdan getirdin. Yetti artık..."

"Yetti demek, yetti ha..."

Sözümü tamamlayamadan, masadan kalktı. Peşinden gitmek için ayağa kalktım ama vaz geçtim. Belki de gerçekten haklıydı. Öyle bile olsa beni bu hale getiren o değil miydi?

Ertesi gün ortadan kayboldu. Nerede aradıysam bulamadım. Evde de yoktu. Herhalde kavgamız yüzünden benden saklanıyor diye düşündüm. Söylediğim her şeyden çoktan pişman olmuşum. Sabaha kadar kapısının önünde bekledim ama gelmedi. Ertesi gün akşama doğru ortaya çıktı. Annesinde olduğunu söyledi ama ona inanmadım.

Birkaç gün sonra her zaman birlikte gittiğimiz kafede onu beni beklerken buldum. Akşam olmak üzereydi.

Her zamankinin aksine arka masalardan birinde oturuyordu. Yanına oturduğumda boynuma sarılıp ağlamaya başladı. Dakikalarca hüngür hüngür ağladı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bütün gün aramadığı için kızgındım, şimdi ise telaş ve merak içinde ağlamasının geçmesini bekliyordum.

Nihayet ağlaması durduktan sonra, "Sana kötü bir haberim var," dedi.

"Gidiyor musun?"

Başımı salladı, "Sana söyleyemedim, geçen gün anneme değil, Ankara'ya vize almaya gitmiştim. Bu sabah gidiyorum."

"Belçika'ya mı?"

"...."

"Anlıyorum," dedim ama arılamıyordum.

Bu kez ağlama sırası bendeydi.

Ben ağlarken masadan kalktı.

Ertesi sabah erken bir saatte onu uğurladım, bir hafta sonra döneceğini söylerken, yüzündeki ifade, bana inanma der gibiydi.

Sevgili Elda,

Aslında beni sadece sen anlarsın. Bugün seni aradım çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Benimle konuşabilecek başka biri olsaydı onu arardım. Seni aradım, sesini duyar duymaz da hata ettiğimi anladım.

Bir süredir telefonlarımın seni rahatsız ettiğini hissediyorum. İkinci telefon tama-miyle hataydı.

Bugün gerçekten kötü bir gündü. Evinde aşağı yukarı dört saat geçirdim. Eve gittiğimde duvardaki küçük masklarından birinin kırılmış olduğunu gördüm. Kötü bir işaret gibiydi. Nasıl düşmüş duvardan? Sonra başka bir aksilik oldu. Bulaşıklarını yıkarken bardak kırıldı ve küçük parmağımın üstü oldukça derin kesildi.

Her şey yarım kalmıştı ve senin yarın gelme ihtimalin vardı. Kanı durdurup işe devam ettim. Biraz zorlayınca yeniden kanıyor, ben tekrar sarıyorum... Zor da olsa işleri bitirdim. Her şeye rağmen keyifliydi.

Geldiğinde evini böyle görmek seni mutlu eder diye düşünüyordum. Sonra eve geldim, seni aradım. Bilet bulamadığımı ve perşembe günü geleceğini söyleyince adeta yıkıldım. Üstelik, tersini söyleyen de, sesinin tonu hiç de buna üzülmüş gibi durmuyordu. Kendime binbir zahmetle yaptığım 'moral' tuzla buz olmuştu.

Telefonu kapattıktan sonra ne yapa-

cağımı şaşırdım. Perşembe günü inanılmaz uzak geliyordu bana. Birden, zaten dört beş gündür bulanık gördüğüm dünya tamamen karardı. Adeta çöktüm. Biriyle konuşmam gerekiyordu. Bu haldeyken konuşabileceğim hiç kimsem yoktu. Seni aradım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sana bunları anlatmak istedim. Ama sesin o kadar ruhsuzdu ki, o kadar yabancıydı ki anlatamadım.

Sonra bana şekerini düşürmekle uğraştığını söyledi. "Kendi derdim bana yetiyor, bir de seninle mi uğraşacağım" der gibiydin. Sonra beni bencillikle suçladın. Ve bir selam sözcüğü söylemeden kapattın telefonu. Burada benim ne durumda olduğum senin için önemsizdi. Çünkü sen şekerini düşürmekle meşguldün, senin için bundan daha önemli hiçbir şey olamazdı.

Saat beş oldu. Uyuyamıyorum. Biraz önce karşıda, stadın üstündeki yamaçlarda yangın çıktı. Bir süre onu izledim. İnanılmaz bir hızla yayılıyor alevler. Müdahale edilmezse buraya kadar ilerleyebilir. Ama bunu tasa etmiyorum. Tam tersi, seyretmek eğlenceli geldi bana. Küçükken de bir yerde yangın çıktığında koşarak gidip seyrederdik. Çok büyük yangınlar seyrettim. Fener'de kırk-elli evin yok olduğu yangın en büyüğüdü.

Alevlerin arasından Elda'nın yüzünü görür gibi oluyorum. Belki alevler buraya ulaştığında ona kavuşabilirim.

Gittiğinden beri her sabah sanki karşı kanepede peynir ve ekmekten oluşan sabah kahvaltısını yaparken de görüyorum onu. Sonra bir hayalet gibi yavaş yavaş kayboluyor.

Biraz önce ona bir mektup yazdım. Nereye göndereceğimi bile bilmiyorum.

Dün telesekreterdeki mesajı dinleyince gerçekten irkildim. "Beni aramışsın, öylesine aradım, iyiyim, geriye falan araman gerekmez". En çok da oradaki "falan"a takıldım. Bu ses benim tanıdığım, sevgilim Elda'nın sesi değildi. Bir süredir konuştuğum kişi Elda değil aslında. Bu mekanik sese tahammül edemiyorum.

"Senden yardım istedim, benden bir çift güzel sözü esirgedin. Bazen ne kadar zalim olduğumu hiç düşündün mü?"

Bugün artık ayın on dokuzu. Geceyansını geceli bir saat kadar oldu. Son anda bir sürpriz olmazsa yann geleceksin. Umarım ordan iyi dönersin. Sen iyi ve sağlıklı olduğun sürece bence problem yok. Ama kendini ateşe atmaya o kadar meyillisin ki."

Bugün yeniden doktora gittim. Bana, "Her şey senin kafanda olup bitiyor," dedi. "Gerçeklik duygusunu yitirmiş gibi mi yani?" dedim. "Bu kadarını söyleyemem," dedi. Duyduğum sesin kafamda değil telesekreterimde kayıtlı olduğunu söyledim. Bana, "Yanılıyorsun," dedi, "sen sadece içindeki sesi duyuyorsun". Doktorun verdiği öğüt şuydu: "Sadece kendin gibi olmalısın".

Ne büyük laf: Kendin gibi ol. Peki nasıl, insan neden ve nasıl kendi gibi olur? Ben neyim o zaman, kimim?

Kimim ve ne yapmalıyım kendim gibi olmak için? Doktor sadece kafamı karıştırdı. Oysa ben, bir süredir mideme oturan kütleyi çıkarması ve bacaklarımdaki ince sızıyı dindirmesi için gittim ona.

23.

Bir haftalığına gidiyorum dediği yerden bir ay sonra döndü: yeni hikâyelerle...

Başlangıçtan yirmi yedi ay sonra...

24.

Elda'nın yer değiştirme arzusu yeniden depreşti. Yeni yazdığı kitabını toparlamak bahanesiyle bir aylığına gitmek istediğini söylediğinde artık karşı koyabilecek gücüm kalmamıştı. Beni yanında istemiyordu. Yalnız kalmalıymış. Paranoyalarımın nasıl azdığını anlamışsınızdır.

Gitmeden önce şöyle bir olay oldu. Herhalde bir hafta falan önceydi. Elda her salı olduğu gibi terapiye gitti.

Yıllardır aksatmadığı birkaç şeyden biridir. Son zamanlarda "Sanki o bana değil, ben ona terapi yapıyorum," diyordu. O gün ağlamaklı bir sesle terapiden sonra beni aradı. Doktoru artık onunla terapi yapmak istemediğini söylemiş. Kendisi de bir süredir gitmesem mi diye düşündüğünden, "İyi ya, sen de gitmek istemiyordun," dedim. Ağlamaya başladı: Buna henüz hazır değilmiş.

Gidene kadar bu konuşuldu. Bazen "İyi oldu, zaten bana ilgisi olduğunu seziyordum son günlerde, doğrusu buydu," diyerek kendini rahatlatıyor. Bazen de, "Lanet olsun ona, bunu bana nasıl yapar," deyip ağlamaya başlıyordu.

Bütün ilişkimiz boyunca Elda'nın yanındaki her erkeği kıskanmak gibi bir huy geliştirdiğim için doktoru da kıskanmam olağandı. Üstelik her hafta

aksatmadan, aslında artık ihtiyaç duymuyorum demesine rağmen gitmesi, Elda gibi dağınık ve umarsız biri için iyiden iyiye kuşku uyandırıcıydı. Benim paranoyaklığımı da ekleyin; her terapi seansından sonra aramızda nasıl bir soğuk hava oluştuğu hakkında bir fikir sahibi olabilirsiniz.

Bir gün ona bu bir tür aşk mı, diye sordum. Bana kızdı, onun tipi olmadığını, bir erkek olarak kesinlikle beğenmediğini uzun uzun anlattı. Duyduğu yakınlığı Latifte de olduğu gibi "baba" duygusuyla açıkladı.

25.

Bu ruh haliyle yola çıktı. Onu yolcu ederken huzursuz ve endişeliydim. Orada, zaten bozuk olan ruhsal durumunun daha da bozulacağından emindim. Onu bir ay yaşayacağı adaya götürecek geminin arkasından dakikalarca, gemi kaybolana kadar baktım. Koca limanda tek başıma kalmıştım, daha şimdiden başlayan özlem ve yalnızlık duygusu neredeyse hareket etmemi engelliyordu. Onsuz geçen anlarda sanki yaşamıyor gibiydim. Hava biraz serinlemiş, ben de üşümeye başlamıştım. Soğğun bedenimi yavaş yavaş ele geçirmeye başlamasıyla kendime geldim. Bu hastalıklı sevgiden, ben bundan çok hoşlansam da kurtulmalıyım, diye düşündüm. Bu bir ayı belki de böyle değerlendirmeliydim. Bunu keşke daha önce düşünseydim, ayrılmadan önce. Ona son kez sarılıyormuş gibi sanlıyordum her şey daha mı kolay olurdu acaba?

Bir ay geldi geçti. İlk üç hafta olağandı. Günde birkaç kez telefonlaşıyoruz, her şeyin iyi gittiğini ama fazla yazmadığını söylüyor. Dördüncü hafta birden durum değişti. Hastalanmış. Onun hastalıklarının ruhsal durumunun ağırlaşmasıyla ilgili olduğunu biliyorum. Gerçekte fiziksel bir belirti olmasa da, o

kendine bir çok fiziksel hastalığı yakıştırır.

Böyle zamanlarda ağır bir depresyona girmiş demektir. Şimdi bu uzaklıktan bunu anlayamasam da, doktora gitme önerimi reddetmesinden durumun sandığım gibi olduğunu düşünüyorum.

Ona geriye dönmesini teklif ettim.

Kabul etmiyor.

Nihayet hafta sonu geleceğini söyledi. Geleceğini söylediğinden bir gün önce defalarca aramama rağmen ona ulaşamadım. Bir kez daha beni derin bir kaygı ve çaresizlikle baş başa bırakmıştı. Son günlerdeki ruhsal durumunu düşündükçe endişem arttı. Ama beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Nihayet akşam dokuz gibi aradı. Sabah döndüğünü söyledi. Bana neden haber vermediğini sordum.

Sadece güldü, dalga geçer gibi güldü. Telefonu kapatıp onu bulabileceğim her yerde aramaya başladım.

Sadece belirli yerlere gitmesi onu bulmamı kolaylaştırdı. Salata barından salata alıyordu. Yıllarca onun yerine ben alırdım salatayı, "Senin gibi asla dolduramam bu tabağı," derdi. Beni görünce gülümsedi.

Birlikte oturduk. "Neden haber vermedin, ve nerdeydin?" diye sordum. Oradan biriyle birlikte döndüğünü

düşünüyordum. Belki de Latifle...

"Bak, hiç iyi değilim, haber vermedim çünkü sana haber vermek istemedim, başka hiçbir nedeni yok."

"Neden, peki neden bana haber vermek istemedin, bunu anlamıyorum, bir telefon dahi edemez miydin, seni nasıl merak ettiğimi biliyor musun?"

"Sen zaten sadece kendini düşünürsün, kendi meraklarını, endişelerini, çaresiz durumda kalmanı; ne kadar bencilsin farkında mısın?"

Bencillik mi? Onu merak etmem, onun için en-

dişelenmem bencillik mi?

"Ne diyorsun sen, sabahtan beri senin için çektiğim acıyı biliyor musun?"

"Acıymış; ya benim çektiğim acı, bu senin umurunda mı? Bana ne olduğu senin umurunda mı?"

"Evet, umurumda değil, sana ne olduğu umurumda değil, anlıyor musun? Ne yaparsan yap, istersen kendini öldür, böylece sen de ben de kurtuluruz."

Onu orada ağlarken yalnız bırakıp çıktım.

26.

Kapıdan çıkar çıkmaz pişmanlık bütün bedenime adeta yapıştı. Nedense onu bir kez daha çıplak göremeyeceğim duygusu pişmanlığımı katladı.

Geriye döndüm.

Onu ikna edebilirim sandım.

Ama olmadı. Benimle tek kelime bile konuşmadı.

Binlerce kez özür diledim, ağladım, yalvardım ama nafîle.

Onun için dilediğim ölüm nefesimi kesmeden, kalbimin atışlarını durdurmadan beni hareketsiz bıraktı.

Neden sonra pelte gibi yığıldığım sandalyeden kalktım, son bir güçle kapıya doğru yürümeye başladım.

Dışarı çıkarken dönüp yeniden, belki de son bir umutla ona baktım, öylece hareketsiz ve katı, başı önüne eğik ama kararlı duruyordu.

Bu kez gerçekten bittiğini anladım.

Dışarıda ılık bir hava, hafif bir yağmur vardı. Baharın kokusu yüksek taş binaların geçit verdiği her yerden sızarak caddeye yayılmıştı. Bu koku insanlara, sokak köpeklerine, çatı aralarındaki güvercinlere yeni canlar verebilir; yüzlerce yıllık binaları, sokak kaldırımlarını, elektrik direklerini canlandırabilirdi, bana sökmedi. Ayaklarımı sürüye sürüye

yürümeye çalıştığımı ve birkaç metre sonra pes ettiğimi hatırlıyorum.

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Koluma bir serum şişesi takılıydı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor ama hiçbir şey hatırlayamıyordum. Seslenmek, birilerini çağırmak istedim ama sesim çıkmadı. Her yer bulanıktı, beyaz, mavi gömleklî birtakım insanlar ortalarda koşuşturup duruyordu. Oranın bir hastane olduğunu anladım ama bana ne olmuştu. Bu durumda kaç saat geçti, inanın hatırlamıyorum. Bir hemşire serumumla ilgilenmek için yanıma gelmese daha bu durumda ne kadar kalırdım...

Yanıma gelen hemşire "Doktor Bey, ayılmış," diye seslendi. Doktor yanıma geldi ve adımı sordu. "Elda,"

dedim.

"Elda mı, adınız Elda mı?"

"Hayır, Elda nerede, ona bir şey mi oldu?"

Birden ayıldım. Oradan, o lokantadan çıkmıştım. Sonrasını hatırlayamıyorum.

"Bana ne oldu?" dedim.

"Sizi buraya baygın getirdiler, ne olduğunu bilmiyoruz? Aç mısınız, herhalde uzun süredir yemek yemiyorsunuz? "

Doktor üst üste sorular soruyordu. O sordukça ben de olayları hatırlamaya başladım.

"Evet açtım, sanırım bu yüzden bayıldım."

Başka ne diyebilirdim ki.

Sabaha kadar hastanede gözetim altında tutuldum. Hastaneden çıktığımda ne yapacağımı bilmiyordum.

Bahar'ı aradım. Buluştuk. Ona Elda'dan ayrıldığımı söyledim. Galiba bana acımişti. Beni teskin etmeye çalıştı.

Onun da hayatını mahvettiğimi yüzüme vur-
madı.

Eve döndüm ama duramadım orada, eve sinmiş olan Elda'nın varlığı kalbimi sıkıştırıyor, nefes almamı

güçleştiriyordu. Tekrar Bahar'ı aradım, orada kalıp kalamayacağımı sordum. Bir süredir birlikte olduğu erkek arkadaşı gelecekmiş, "Yanlış olur," dedi.

Sevgili Elda,

Son bir umutla ve yaralı bir kuş gibi çırpınarak sana yazıyorum. Sana kendimden bahsetmenin bir yaran olmadığını biliyorum. Çok eskiye, seni gördüğüm o ilk güne dönmek mümkün olsaydı, görmezden gelir, gizlice sevmeyi denerdim seni. Neredeyse üç yıl geçti o ilk günden bu yana. Bu yıllar hayatımın en parlak yılları değildi elbette, ama en değerlileri olduğundan hiç kuşku yok. Bundan sonra bir ilişkim olursa eğer bu tecrübe beni yıkılmaz bir adam yapar. Şimdi ayağa kalkmak için çaba göstermeliyim.

Belki de bu itirafi yapmalıyım: mustarip olduğum şeyin ne olduğunu bilmiyorum; hayranlık mı, tutku mu; aşk mı? Ama bir bağlılık var ki, bu kötü. Sensiz uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, yürüyemiyorum...

aslında yaşayamıyorum.

Ah, sevgili Elda, yaşamaya dair söyleyecek hiçbir söz kalmadı bende. Tepemdeki bulutlar bana degecek olası bütün güneşlerimi gölgeliyor. Çevremde elimi uzatacağım ve ondan sevgili bir yanıt

alacağım hiç

kimsem yok. Nietzsche'nin dediği gibi belki benim de güven duyduğum insanlardan beni koparacak günüm gelmiştir. "Biri sırtını dönüp gider, öteki başka yere gider, herkes kendi küçük sürüsünü bulur, en bağımsız olan hiç kimseyi

bulmaz ve karede yalnız kalır." Benim karede yalnız kalma günüm geldi mi yoksa?

Ben, birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunun benim için harikulade olduğuna eminim. Seninle birlikte olmak muhteşem bir şeydi.

Biz birbirimize aitiz. Bunu Tanrı istedi, sen de biliyorsun. Bizim karşılaşmamız tamamen onun isteğiydi.

Seni henüz tanımadan önce sevmemin başka bir açıklaması olabilir mi?

Ah sevgili Elda, sen benim güneşimdin, sen olmayınca karanlık bir kör kuyu gibiyim. Bu aşkı anlamalısın, fırsat ver dünyaya temiz aşk ölmedi diyebilelim, fırsat ver sevgimle hayatı arındırabilirim, fırsat ver sana hayat vereyim. Seni seviyorum, bıkmadan, usanmadan seviyorum, her şeyden, herkesten daha çok...

Seni elimden aldılar, kalbimden sökmek için neler yaptıklarını bir busen. Ama nafile, bunu başaramayacaklar. Seni sevmeye devam edeceğim, ölene dek...

Herkes bana 'ne oldu Elda'yla aranız' diyor. Onlara 'aklımdan hiç çıkmıyor" diyemiyorum. Bunun bir cevap olup olmadığını bilmiyorum.

Sevgili Elda,

İki aydan daha uzun bir süre oldu. Sensizim. Son bir aydır senden vazgeçmeye çalışıyorum. Ama olmuyor. Denemediğim şey kalmadı: Kötü anlarımızı aklıma getirmeye çalıştım; geriye, eski kanma dönmek istedim ve başka kadınlar... yok hiçbir şey senin yerini tutmuyor. Seni nasıl bu kadar sevdiğime ben de şaşırıyorum. Hayır, hayır artık şaşmıyorum. Sen gerçekten de çok sevilesi birisin. Bana kötü

davranıyorsun derdin hep, ben de hangi davranışım kötü derdim, gerçekten de sana kötü davrandığımı sanmıyordum. Ama sana bir şey kötü geliyordu. Şimdi anlıyorum bunu. Aslında seni sevdiğime, bu kadar büyük bir sevginin olabileceğine inanamıyordum. Seni her şeyden daha çok seve-bildiğime inanamıyordum. Muhtemelen bunu hissediyordun. Bunun bir tür kötülük olduğunu şimdi anlıyorum.

Sevgimi sana tam gösteremedim.

Bu büyük aşkın böylece bitip gitmeyeceğine inanıyorum. Senin bakışlarında yakaladım bunu. Yapmam gereken tek şeyin, temiz, tertemiz seni beklemek olduğunu biliyorum. Bunu yapacağım. Hiçbir şey beni avutamaz; sonunda delirmek de, ölüm de olsa seni bekleyeceğim.

Sevgili Elda, sakın abarttığımı düşünme, benim için hayat seni yaşadığım, seni solduğum anlardı. Bu mektubu bir duygu patlaması olarak görme. Bir ay geçti, evet, seni düşünerek, arada bir seni görüp, sesini duyarak da yaşayabiliyorum. Ama sen benim bir parçamsın. Şimdi sakinim. Durumu kabulleniyorum. Seni kıskanmıyorum. Kiminle olduğun umurumda değil. Beni sevdiğini biliyorum. Bu sevgiden kaçma. Ben seninle birlikte yaşlanmak, şayet benden önce ölürsen, seninle birlikte ölmek istiyorum. Yanında olmak, acılarını, sancılarını, sıkıntılarını paylaşmak, sana gelebilecek kötülüklerin önünde kalkan olmak istiyorum. Senin olağanüstü biri olduğunu biliyorum. Olağanüstü ama her olağanüstü şey gibi korunmasız. İzin ver manevi gücü, basit varlığından daha kuvvetli bu adam seni korusun. Çünkü bu basit adam seni başka hiç kimsenin sevemeyeceği kadar çok seviyor. Ve bu sevginin ölümsüz olduğunu biliyor.

Sevgili Elda,

Sana son kez yazıyorum, umutsuzca.

Seni böyle, bu şekilde sevmeye alışıyor muyum?

Mektuplar mesafelerin habercisidir ve yazılar masumdur, bilirsin. Bu yüzden kızma onlara, sana zarar vermezler. Sana yazarak içimde her gün çoğalan acıyı biraz olsun hafifletiyorum. Bunu istersin değil mi?

Aslında hikâyemizi yazmak istiyorum. Buna izin verir misin? Belki de gerçek bir aşk hikâyesi olmayacak bu. Benim kafamdaki hikâyeye gerçeğin farklı olduğunu, gerçeğin benim bildiklerimden daha fazla olduğunu farkındayım. Ama ne önemi var; hayat da böyle değil mi: Her zaman hissettiğimizden bir fazla?

Mutlu musun? Bunu içtenlikle merak ediyorum. Gerçekten mutlu olmanı diliyorum. Her insanın buna hakkı

var. Biz birlikte mutlu olamadık. Ama seni sevdim. Başka kimseyi sevemeyeceğim kadar çok.

Başlangıçtan üç yıl sonra...

27.

Onu aylar sonra bir kafede yeni kitabını bana vermek için randevulaştığımızda yeniden gördüm. Önceden de sık sık bulduğumuz kafenin arkalarındaki bir masada oturuyordu. Önünde kitabı, elinde sigarası ve limonlu çayı, dalgın ve kayıtsız.

Uzun siyah saçlarını oldukça kısa kestirmiş, herhalde onlara biraz da dalga vermişti. Yüz hatları her zamankinden daha belirgindi. Biraz zayıflamış mıydı ne?

Bana doğru bakıyordu ama beni görmediğine emindim.

Yanına gitmeden önce kapının arkasından bir müddet onu seyrettim. İçimde hiçbir heyecan, bir duygu kıpırtısı yoktu desem yalan olur. Kendimi toparlayıp yanına gittim. Aynı kayıtsızlıkla, yüzüme bakmadan elini uzattı. Kapının ardından onu gözetlediğimi anlamıştı.

Yanına oturmak için sandalyeyi çekerken, "Kitapları imzalamamı ister misin?" diye sordu.

Elimde sandalye kalakaldım, ama çabuk toparladım.

"Ne yazacaksın, sevgilerimle mi?"

Güldü.

Ona daha dikkatli baktım.

Yüzünün erkeği andıran yapısını o anda fark ettim. Derin alın çizgilerini, kalın kaşlarını, kara iri gözlerini, suratının kara san rengim...

Ne kadar da çirkinmiş diye düşündüm.

Şimdi...

"her şey gerçek, her şey yalan"

L

S.'nin anlattıkları bu kadardı. Son sözleri şunlar oldu:

"Anlattıklarım anlatabileceklerimin yarısı bile değil. Ama ben sıkıldım. Siz de sıkılmış olmalısınız."

S.'ye, Elda'yı ve Latif'i sordum, şimdi ne yapıyorlar, onları görüyor musun diye.

"O şimdi giderek daha çok ölüyor. Ama ölüsünden de başka bir Elda yaratıyor. Dünkünden daha ünlü ve daha önemli bir yazar. Bu arada birkaç kitap daha çıkardı. Kitapları ülkenin en büyük yayınevlerinden biri tarafından basılıyor. Artık onları okumuyorum. Sık sık gece yansıma aşan bir saatte, benim de sıkıldıkça uğradığım salaş gece kulüplerinde yanında genç bir kızla dans ederken görüyorum onu.

Benimle hesaplaşmasını bitiremedi sanıyorum, çünkü sağda solda kendisine her an bir kötülük yapabileceğimi söyleyip duruyormuş.

Latifi uzun süredir görmedim. Elda onu da, ta-mamlayamadığı onlarca hikâyesi gibi bir kenara atmış

olmalı. Elda bana, bu hikâyenin asıl kahramanı sensin, derdi. Zaval ı Latif; bir zamanlar hepimiz gibi kendini önemsemiş, önemsizliğini anladığında ise farkında olmadan sisteme teslim olmuş, etrafınızda onlardan yüzlercesini görebileceğiniz ve belki siz bu anlattıklarımı kitaplaştırdıktan sonra içindeki şiddet arzusunu size ya da bana yöneltecek kadar sıradan biri o.

Bense, işte karşınızdayım; intikamını, hiç tanımadığı bir yazara geçmişini satarak alan bir zavallı.

Ne yapalım hayat bu, sadece hayat."

II.

S., bu sözlerden sonra kalkıp gitti. O gittikten sonra Elda'yı düşündüm. S., Elda'nın kitaplarından, neler yazdığından hiç söz etmemişti. Onun tarif ettiği gibi esmer, kara gözlü otuzlu yaşlarında ünlü bir yazar düşündüm ama bulamadım. Bu ülkenin hemen hemen bütün yazarlarını tanıdığımı sanıyordum ama böyle birini hatırlayamıyorum. S., ya hikâyeyi tamamen uydurmuş ya da Elda'yı tanımamam için özellikle yanlış

tarif etmişti. Doğrusu onu bulup hikâyeyi bir de ondan dinlemek isterdim. Bu gibi durumlarda taraflardan birinin anlatımı gerçeğin yalnızca bir yanını gösterir. Bana kalırsa siz de böyle düşünün ve Elda madem ünlü bir yazar, bu ilginç hikâyeyi bir gün onun da yazmasını dileyin.

III.

Kalkmak üzere notlarımı toparlamaya başladım, saatlerdir tahta bir sandalyede hiç kalkmadan oturmaktan kasılmış vücudumu harekete geçirmeye çalışırken etrafta benden ve artık kapatmak üzere olan kafenin sahibinden başka kimsenin kalmadığını gördüm. O an gözüm S.'nin oturduğu sandalyeye ilişti.

Sandalyenin üzerinde siyah, küçük deri bir el çantası duruyordu. Çantayı aldığım gibi kafenin sahibine,

"Biraz önce yanımda oturan adam hangi kapıdan çıktı," diye sordum. Kafenin sahibi suratıma şaşkın şaşkın bakarak, "Hangi adam beyefendi, saatlerdir bu masada yalnız oturuyorsunuz, üstelik deminden beri de kendi kendinize konuşup durdunuz," dedi. "Yanımdaki adamı görmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye çıkıştım adama, herhalde benimle dalga geçiyordu. "Peki bu çanta, bu çantaya ne diyeceksiniz," diye elimdeki çantayı gösterdim.

"Ben masanın üzerinde duran, siyah deri çantadan başka bir şey görmüyorum; lütfen, artık kapatmam gerekiyor, bu da hesabınız."

Kibarca beni kovmuştu. Adam ya hasta ya da bana şaka yapmaya çalışıyor, diye düşüne düşüne koltuğumun altında birisi S.'ye ait iki çantayla boşluğa doğru yürümeye başladım. Bir yandan da etrafa bakıyordum, S.'yi görüp çantasını iade edebilirim diye.